

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้แปล	8
นำเรื่อง	15
1 ความฝันในวันเยาว์	18
2 ชื่อเสียง	34
3 เพื่อนชาย	48
4 ฝันร้าย	62
5 อยู่กับความกลัว	74
6 ลาก่อน เคธี	85
7 จองล้างจองผลาญ	96
8 ความหวัง	113
9 เผชิญหน้ากับโลก	127
10 บ้านที่ปลอดภัย	142

11	บทวิถิแห่งการบำบัด	157
12	ค่อยเป็นค่อยไป	174
13	เตรียมตัวเข้าสู่สนามรบ	190
14	ยืนหยัดเดียวดาย	207
15	ผู้รอดชีวิต	221
16	พึ่งพาตนเอง	237
17	ชั้นศาลรอบที่สอง	253
18	งานหลอง	268
19	รับนัดครั้งแรก	282
20	สัมผัสความรัก	297
21	ไม่มีการซ่อนตัวอีกต่อไป	314
22	โลกใบเก่าที่แสนน่าขัน	331
23	การเริ่มต้นใหม่	346
24	ชีวิตที่งดงาม	363
	ประวัติผู้เขียน	380

คำนำสำนักพิมพ์

นารีมีรูปเป็นทรัพย์ คือคำเปรียบเปรยที่เหมาะสมกับ **เคธี ไพเพอร์** ยิ่งนัก เธอคือหญิงสาวผู้งดงาม มีเสน่ห์ เป็นนางแบบและพิธีกรรายการโทรทัศน์ ชีวิตของเธอรุ่งโรจน์ทั้งการงานและความรัก แต่เมื่อคนรักถอดหน้ากากของสุภาพบุรุษออก...เขาเปรียบดังปีศาจ โลกของเคธีพลิกผันอนาคตดับวูบลงทันใด เมื่อเธอตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรม ถูกทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องใช้ชีวิตภายใต้หน้ากาก เพื่อปิดบังใบหน้าแท้จริงที่ถูกทำลาย เธอหลบซ่อนตัวเองจากโลกที่เคยอยู่ หลีกเร้นสังคมตระหนกคนแปลกหน้า บอบช้ำและเจ็บปวด โดนทำลายจนสูญสิ้นศักดิ์ศรีของความเป็นคน เธอ...เกลียดตัวเอง ในช่วงที่อ่อนแอที่สุด กลับมีมือคอยหนุนเธอไว้ รวมทั้งกำลังใจจากคนรอบข้าง เธอจึงพยายามต่อสู้กับอดีตอันขมขื่นและปีศาจที่คอยตามหลอกหลอนมาตลอด

เรื่องราวซึ่งเขียนขึ้นจากชีวิตจริง ผ่านประสบการณ์เลวร้าย น้ำตาและความสิ้นหวัง เธอไม่มีรูปเป็นทรัพย์อีกต่อไป แต่เธอเรียนรู้และเลือกที่จะต่อสู้ด้วยจิตใจอันเข้มแข็ง ด้วยความมุ่งมั่นภายในจิตใจ แล้วคุณจะต้องทิ้งกับความกล้าหาญและจิตใจที่มุ่งมั่นของผู้หญิงคนนี้...**เคธี ไพเพอร์**

โพสท์บุ๊กส์

คำนำฟ้าเภา

ก่อนอื่น ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่มอบให้ดิฉัน “นริตา” เป็นผู้แปลหนังสือ *Beautiful* เล่มนี้ นอกเหนือจากการขอบคุณส่วนตัวแล้ว อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ ในชีวิตของการเป็นนักแปลนั้น สิ่งที่ดีฉันรู้สึกว่าเป็นของขวัญอันล้ำค่าเสมอ คือการได้แปลหนังสือดี มีคุณค่า หนังสือที่จะเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่สำหรับผู้อ่าน โดยเฉพาะผู้ที่กำลังแสวงหาทางออกที่ดีให้กับชีวิตของตนเอง

ดิฉันอยากจะบอกแก่ผู้อ่านทุกท่านว่า นี่คือนหนังสือที่แสดงให้เห็นถึงพลังแห่งชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ชีวิตที่ผนวกไว้ด้วยความกล้าหาญ ความตั้งใจจริงในอันที่จะต่อสู้เพื่อให้ชีวิตได้ดำเนินต่อไปบนวิถีที่งดงามของหญิงสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่ง

นี่คือนหนังสือเล่มที่บ่งบอกถึงความทรงจำบทที่ต้องจารึกไว้ตราบนานชั่วชีวิตของเคธี ไพเพอร์ สาวสวยอดีตนางแบบ อดีตพิธีกรรายการโทรทัศน์ เคยปรากฏตัวอยู่แต่ในแวดวงสังคมชั้นสูงของกรุงลอนดอน แต่แล้วเมื่อวันแห่งเคราะห์กรรมมาถึง วันที่เธอได้พบกับปิศาจในร่างมนุษย์ ปิศาจที่ทั้งรูปหล่อ นิสัยดี ปากหวาน เอาอกเอาใจ จนเธอใจอ่อน

เกือบจะยอมตนให้แก่เขาด้วยความจริงใจ ทว่า...ในคำคืนนั้นเอง ที่เขาได้สำแดงความเป็นอมนุษย์ออกมาให้เห็น เมื่อเขาได้กระทำการุณกรรมทางเพศต่อเธอ ทั้งทำร้ายร่างกาย ช่มชืด ช่มชู้ และสุดท้ายถึงกับว่าจ้างคนให้เอาน้ำกรดมาสาดหน้าแสบสวยของเธอ!

แต่เคธี ไพเพอร์ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ต้องเผชิญเคราะห์กรรมอันสุดแสนจะโหดเหี้ยมไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย แม้ชีวิตจะพลิกผันไปในช่วงเสี้ยววินาที...แน่นอน...ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในชีวิตครั้งนี้มันเป็นเรื่องที่ยากจะทำใจให้ยอมรับสภาพได้ ไม่ว่าจะจิตใจจะเข้มแข็งสักเพียงไรก็ตาม โดยเฉพาะเมื่อทั้งร่างกายและจิตใจของเธอถูกทำลายลงถึงขนาดนี้ มันเป็นเรื่องที่ยิ่งกว่าตราบาปที่ประทับลงไว้ชั่วกาล...

โดยความเป็นจริง มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเพศใดก็ตาม ต่างเกิดและเจริญวัยขึ้นมาได้ด้วยการมีภูมิคุ้มกันอันประเสริฐอยู่ ซึ่งภูมิคุ้มกันนั้นก็คือความรักอย่างปราศจากเงื่อนไขของพ่อแม่ เคธี ไพเพอร์ โชคดีมากที่เธอมีพ่อแม่ที่น่ายรัก มีพี่ชายกับน้องสาวที่คอยอาทรห่วงใย มีเพื่อนๆ ที่รักและปรารถนาดีต่อเธอ และประการสำคัญในวันแห่งเคราะห์กรรม เธอได้พบกับบุคคลที่เธอเรียกขานเขาว่า “วีรบุรุษ” เขาคือนายแพทย์ชาวอินเดียชื่อ จาวาด นายแพทย์จาวาดได้ศึกษาค้นคว้าและพยายามแสวงหาทุกวิธีการในการบำบัดรักษา เพื่อช่วยให้เธอได้กลับมาเป็นเคธีคนเดิม

อย่างไรก็ตาม แม้องค์ประกอบทุกประการจะพร้อมพร้อม แต่ถ้าขาดกำลังใจแล้ว การที่จะอยู่สู้โลกต่อไปในสภาพเช่นนี้ย่อมเป็นไปได้ยากมาก แต่เคธี ไพเพอร์ไม่เคยหมดกำลังใจ เธออาจจะท้อแท้ ท้อถอยบ้าง แต่ก็จะมีสิ่งเข้ามาช่วยให้เธอสามารถเสริมสร้างกำลังใจเพื่อฟื้นคืนชีวิตใหม่ได้ทุกครั้ง

ไม่เพียงเท่านั้น เพราะเคราะห์กรรมที่ตนเองประสบอยู่ ทำให้เธอบังเกิดความรู้สึกเอื้ออาทรห่วงใยไปถึงผู้ที่ต้องตกเป็นเหยื่อ ผู้เคราะห์ร้ายในลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกับที่เธอได้รับมา และนั่นคือจุดเริ่มต้นการก่อตั้ง The Katie Piper Foundation ขึ้น จุดประสงค์ประการสำคัญของมูลนิธิเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือ สนับสนุนผู้เคราะห์ร้ายทั้งหลาย ได้มีโอกาสได้รับการบำบัดรักษาระดับแนวหน้า เช่นที่เธอเคยได้รับมาแล้วจากโรงพยาบาลในประเทศฝรั่งเศส ให้บุคคลเหล่านั้นได้เรียนรู้วิธีที่จะสร้างความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้น ได้เรียนรู้แม้กระทั่งวิธีการแต่งหน้าเพื่ออำพรางร่องรอยแผลเป็นและอื่นๆ

สารคดีชีวิตจริงของเธอได้รับการนำเสนอทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 ของอังกฤษ ภายใต้ชื่อ Katie : My Beautiful Face เมื่อตอนต้นปี 2011 นี้เอง

ในฐานะผู้แปล ดิฉันขอแสดงความคารวะต่อพ่อและแม่ของเคธี ไพเพอร์ ที่ได้แสดงให้เห็นว่า ความรักอันปราศจากเงื่อนไขของคนที่เป็นพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้น เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่และมากมายมหาศาลเหลือคณา ไม่ว่าจะลูกจะตักตวงเท่าไรก็ไม่มีวันหมด พ่อแม่ที่อยู่เคียงข้างลูกทุกลมหายใจเพื่อต่อชีวิตลูกให้ยืนยาวจนถึงวันที่ได้พบกับอนาคตอันสดใส ...ขอคารวะต่อนายแพทย์จาวาด ผู้สูงส่งด้วยคุณธรรมรวมไปถึงบุคคลทั้งหลายที่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในชีวิตของเธอ และโดยเฉพาะต่อเคธี ไพเพอร์ ผู้ดำรงตนและศักดิ์ศรีของเธออยู่บนพื้นฐานแห่งสังขธรรม

นี่คือชีวิตจริงที่เป็นยิ่งกว่านิยายของอดีตนางแบบสาวสวย ผู้ตกเป็นเหยื่อแห่งเคราะห์กรรมอันเกิดจากน้ำมือมนุษย์ด้วยกัน หญิงสาวผู้ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย...ไม่ยอมตาย...และจะไม่มีวันตาย...

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์อีกครั้งที่ทำให้ฉันได้เข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยว
ข้องกับชีวิตของเธอ ด้วยการแปลเรื่องราวชีวิตจริงของเธอออกมาเพื่อ
ประกาศให้โลกรู้ถึงคามยิ่งใหญ่ในชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่ง ชีวิต
ที่ไม่มีวันเป็น “ผู้แพ้”

“นริตา”

นำเรื่อง

อันที่จริง มันก็เป็นเพียงแค่กระจกเงาทรงกลมกรอบพลาสติกธรรมดาๆ
บานหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นเมื่อเอ้อมไปรับ มือก็ยั้งลั่นระริกอยู่ดี

“ซ้าๆ ก็ได้เค็” ลิซ่า จิตแพทย์ประจำตัวฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “ดูตรงหน้าออกก่อนแล้วค่อยๆ ดูสูงขึ้นมาเรื่อยๆ...ซ้าๆ...”

แต่ฉันไม่ชอบทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ แบบนั้น ...ไม่เคยเลยสัก
ครั้ง คิดแค่ว่ารอยฟกซ้ำดำเขียวบนแก้มทั้งสองข้างมันคงไม่ทำให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงอะไรสักแค่ไหนหรอก หมายถึงว่า มันจะทำให้ใบหน้า
ฉันเปลี่ยนไปสักแค่ไหนกันเชียว? อย่างดีก็แค่เป็นปื้นแดงแล้วก็อาจ
จะมีแผลตกสะเก็ดให้เห็นบ้าง แต่ถึงยังไงมันก็ยังเป็นใบหน้าของฉันอยู่
ไม่ใช่หรือ? เมื่อคิดได้เช่นนี้ฉันก็สุดลมหายใจลึก ก่อนจะยกกระจก
เงาบานนั้นขึ้นส่องดูภาพสะท้อนใบหน้าของตัวเอง

และทันใดนั้นเช่นกัน ที่กระจกเงาบานดังกล่าว ได้กลายเป็น
ประหนึ่งหน้าต่างที่ส่องให้เห็นภาพนรก!

เพราะภาพที่สะท้อนกลับมามันเป็นภาพที่น่าเกลียดน่ากลัวอย่าง
ที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลยในชีวิต ผิวหน้าเป็นปื้นสีแดงจัด มีน้ำเหลือง

ไหลเอี่ยมเหมือนชิ้นเนื้อที่แขวนอยู่หน้าร้านขายเนื้อสัตว์ไม่มีผิด เปลือกตาบวมเป่ง ใต้เปลือกตาคือดวงตาที่โปนออกมาเหมือนดวงตาใหญ่ๆ ในหนังสือการ์ตูน ริมฝีปากบวมเหมือนไส้กรอก ทั้งชนคิ้วขนตาหายไปหมด มันทำให้ฉันถึงกับตัวอ่อ จำใบหน้าที่ยิ้มตอบมาจากกระจกเงาบานนั้นไม่ได้จริงๆ...

‘นั่นไม่ใช่ฉัน’ ความคิดแรกผ่านเข้ามาในสมอง ไม่เข้าใจกับสิ่งที่ตัวเองกำลังเห็นอยู่ ‘นี่พวกเขาเอากระจกหลอกมาให้ดูหรือยัง... หรือว่ากำลังให้ฉันดูใบหน้าคนอื่นอยู่’

ฉันนั่งตัวแข็งจ้องมองคนแปลกหน้าที่สะท้อนอยู่ในกระจกเงาบานนั้น มองดวงตาข้างซ้ายที่ทั้งแฉะและเป็นฝ้ามัว มองดูดวงกลมๆ ของเนื้อสดๆ ที่เกิดอยู่รอบหูข้างซ้าย ตรงที่เคยเป็นจมูกมันเหลือเพียงก้อนเนื้อนูนๆ ขึ้นมาก่อนหนึ่ง เมื่อมองดูแก้มทั้งสองข้างก็พบว่ามันเหมือนกับจมหายเข้าไปในกะโหลกศีรษะแล้ว ใบหน้าของฉันถูกหลอมละลายแทบจะกลายเป็นเนื้อเดียวกับช่วงลำคอเหมือนถูกปั้นไว้ด้วยเทียนไข

ความไม่เชื่อและความพยายามที่จะปฏิเสธความเป็นจริงอย่างสิ้นหวังถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิง นับแต่นี้ฉันไม่มีทางที่จะกลับไปเป็นนางแบบและพิธีเซ็นเตอร์รายการโทรทัศน์ได้อีกแล้ว มันจะเป็นได้อย่างไรในเมื่อสภาพฉันเป็นอย่างนี้?

“ไม่...” ฉันครางออกมาเบาๆ ออกสะท้อนด้วยแรงสะท้อน แต่ปราศจากหยาดน้ำตา ดวงตาที่ถูกทำลายลงไม่อาจหลั่งน้ำตาออกมาได้อีก

“คุณทำอะไรกับฉันนี้?” ฉันครวญคร่ำอยู่ในอก “แล้วใบหน้าฉันมันหายไปไหน... ช่วยหยิบมันขึ้นมาจากถังขยะ...เอามาคืนให้ฉันเสียเถอะ...ฉันสวมเองได้”

“นี่มันยังใหม่อยู่นะลูก” พ่อพูดปลอบใจ

“เธอไม่ได้จะมีหน้าตาอย่างนี้ตลอดไปหรอก” ลิซ่าเสริม
แต่สิ่งที่ฉันได้ยินอยู่ขณะนี้คือหัวใจที่เต้นระทึกกับเลือดร้อนๆ
ที่วิ่งพล่านอยู่ในหัว เสียงพูดของคนทั้งสองราวจะดังมาจากที่ซึ่งอยู่
ไกลแสนไกล แม้ฉันจะนั่งเงียบกริบ แต่แท้ที่จริงแล้ว หัวใจกำลังกรี๊ด
ร้องโหยหวน...ฉันครวญคร่ำถึงความสวยของตัวเอง ร่ำหาใบหน้าที่ถูก
ขโมยไป ทว่า...มันได้สูญสิ้นไปตลอดกาลแล้ว...

1

ความฝันในวันเยาว์

ฉันหมუნตัวอย่างแรงเพื่อให้เสื้อคลุมสีแดงบานกระจายเป็นวงกลมบนเรือนผมสีบลอนด์ประดับด้วยมงกุฎพลาสติกสีทอง

“พูดคำว่า ‘ซิส’ ลีเคธี” พ่อร้องบอกขณะเล็งกล้องถ่ายรูปในมือ

“หนูไม่ใช่เคธีสักหน่อย หนูคือซี-ราต่างหาก” ฉันตอบปนหัวเราะขณะพอกดชัตเตอร์ “หนูเป็นน้องสาวคู่แฝดของซี-แมน เจ้าชายผู้ทรงพลัง!”

มันเป็นวันอากาศสดใสในฤดูใบไม้ผลิและขณะนั้นเรากำลังอยู่กันในสวนหลังบ้านสระพรั่งด้วยใบไม้ โดยที่ฉันกำลังสวมใส่เสื้อคลุมตัวใหม่เอี่ยม

“พ่อช่วยถ่ายอีกสักรูปได้ไหมคะ?” ฉันถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หมุนตัวอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้เสื้อคลุมบานเป็นวงกลมอยู่รอบตัว ขณะหมุนตัวไปรอบๆ นั้นทั้งดอกแดฟโฟดิลและเดซี่ที่ซ้อนชั้นสลับสีเหลือง-ขาวราวจะพลอยพลิวตามเห็นเป็นภาพเบลอลๆ แม้ว่าตอนนั้นฉันจะเพิ่งอายุสามหรือสี่ขวบ แต่ก็ชอบถ่ายรูปมากแล้ว

ฉันเกิดในหมู่บ้านชนบทที่เงียบสงบของเมืองแฮมป์เชอร์ในปี 1983

มีความเป็นศิลปินอยู่ในตัวมาตั้งแต่เด็ก พ่อฉันชื่อเดวิด เป็นเจ้าของร้านตัดผม ส่วนแม่ชื่อไดแอนมีอาชีพเป็นครู ฉันมีพี่ชายชื่อพอล มีน้องสาวชื่อซูซี่ ส่วนฉันเป็นคนกลาง

นอกจากจะเป็นเด็กชุกชุกชน ช่างพูดและหาเรื่องผจญภัยอยู่เรื่อยๆ แล้ว ฉันยังเป็นเด็กที่ชอบแต่งตัวสวยเอาจริงๆ ชอบแต่งตัวแบบชี-รา (She-ra... เป็นนางเอกในนิยายการ์ตูนที่เขียนขึ้นโดยแมทเทิล มีฉายาว่า เจ้าหญิงจอมพลัง--ผู้แปล) ชอบเอาเสื้อผ้าเก่าๆ ของแม่มาแต่ง มีชุดความเกิร์ล (ความเกิร์ล (cowgirl) เป็นชุดโคบาลหญิง--ผู้แปล) นอกจากนี้ฉันยังชอบสวมกำไลข้อมือข้อเท้าพลาสติก ติดกับประดับเพชรปลอม แพรพราว หรือชุดสวยๆ ที่มีปกลูกไม้ เป็นต้น “หนูนี่ช่างเป็นเด็กหญิงตัวน้อยๆ ที่แต่งตัวสวยเสียจริง” ใครๆ มักจะพูดยิ้มๆ แบบนั้นเสมอเมื่อเห็นฉันก้าวออกมาจากห้องนอนด้วยชุดสวยพร้อมเครื่องประดับต่างๆ ตามแบบของฉัน

ฉันไม่ถึงกับจะคิดมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพียงแต่ชอบที่จะทำให้ตัวเองเป็นจุดสนใจเท่านั้น และมักจะจัดการแสดงให้พ่อแม่ดูด้วย เช่น ทุกวันคริสต์มาสฉันจะกะเกณฑ์ให้ซูซี่กับพอลมาร่วมแสดงละครเรื่อง การประสูติของพระเยซูคริสต์ด้วยกัน แต่แน่นอนที่ฉันจะไม่ยอมให้ทั้งพี่ชายและน้องสาวรับบทสำคัญ ฉันจะต้องจัดให้ซูซี่แสดงเป็นลาและพอลเป็นเทวดาที่ถูกคลุมด้วยผ้ามาตาข่าย ส่วนฉันจะแสดงเป็นตัวแม่รี เป็นโจเซฟ (พ่อ) หรือไม่ก็ตัวพระเยซูเสียเอง และถ้าหลุยส์ ญาติของฉันมาเยี่ยม เจ้าหล่อนก็จะถูกลากตัวให้เข้ามาเล่นในเกมต่างๆ กับฉันด้วย เช่นจะบอกกับเจ้าหล่อนว่าเราจะสมมุติกันว่า เรากำลังทำงานอยู่ในร้านเสริมสวยแห่งหนึ่ง จากนั้นฉันก็จะเอาแป้งมาผสมน้ำขึ้นๆ เสริจสรรพทีเอามาพอกหน้าทาตัวเจ้าหล่อน แล้วก็หัวเราะกันห้องคัดห้องแข็ง เป็นต้น สำหรับตุ๊กตาที่นำส่งสารของฉันก็จะถูกหั่นผมออกและ

ถูกละเลงด้วยเครื่องสำอางที่ดีที่สุดของแม่ ทำให้พวกมันมองดูเหมือนกะเทยที่ผ่านศึกมาโซกโซน

ไม่เพียงฉันจะชอบอะไรที่เป็นสีชมพูและเครื่องประดับที่แวววาวเท่านั้น แต่ฉันยังเป็นลูกพ่อด้วย ชอบแต่งและทำตัวเป็นหอมบอย ทุกครั้งที่พ่อคิดจะทำอะไรด้วยตัวเองขึ้นมาสักอย่าง ฉันเป็นต้องตามติดโดยจะมีแปรงทาสีติดมือไปด้วย ไม่เพียงเท่านั้น ฉันมักจะขึ้นไปห้อยโหนอยู่บนคานหลังคาโรงงานเหมือนลูกลิงได้เป็นชั่วโมงๆ หรือไม่ก็จะปั่นจักรยานผาดโผนไปรอบๆ ถ้าตกลงมาฉันจะไม่มีวันร้องไห้เด็ดขาด แต่จะรีบลุกขึ้นและปั่นต่อเลย ฉันเป็นลูกคนที่เดินนำหน้าไปขึ้นรถโรงเรียนและเป็นคนส่งค่าโดยสารสำหรับเราสามพี่น้องให้กับคนขับ เป็นคนที่พาตัวเองลงไปยังส่วนน้ำลึกของสระว่ายน้ำ นอกจากนั้นฉันยังเป็นคนเดียวที่โตขึ้นไปจนถึงยอดม้าลื่นโดยไม่ได้เสียเวลากลับมามองเลย ตั้งแต่ครั้งยังเด็กมาแล้วที่ฉันเป็นคนรักอิสระ ชอบทำอะไรแบบแย้ฟ้าทำดินโดยไม่เคยคิดกลัวแม่แต่น้อย และไม่เคยมีความคิดเลยว่า ในโลกนี้จะมีคนเลวร้ายแฝงตัวอยู่

เมื่อเจริญวัยขึ้น การชอบแสดงออกเล็กๆ น้อยๆ ก็ยิ่งขยายใหญ่ขึ้นไปอีก พออายุได้แปดขวบ ฉันก็กลายเป็นแฟนเหินแค้นของไมเคิล แจ็คสันกับสาวๆ วงสไปซ์ เกิร์ลส์ไปแล้ว และพอกับแม่ก็ถูกจับตัวให้เป็นผู้ชมอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เช่น บ่ายวันหนึ่ง ฉันรวบรวมลีบลอนด์ของตัวเองขึ้นเกล้าเป็นมวย แล้วก็ไปยืนโพสท่าหน้าเตาผิง โดยมีหูลุยส์กับซูซี่ซันนาบข้างแล้วก็เริ่มวาดลวดลายด้วยเพลง 'Wannabe'

จริงๆ แล้วเราร้องเพี้ยนกันสุดๆ แม้จะมีดนตรีจากซีดีเป็นแบ็กกราวนด์อยู่ก็ตาม แต่ในความคิดของฉันแล้ว ฉันคือเบบี๋ สไปซ์ และเรากำลังจะขึ้นเวทีไปรับรางวัลบริท อะวอร์ด

“เฮ้...เธอร้องผิดแล้ว” ฉันร้องบอกหูลุยส์ ญาติที่ถูกต้องจับเปลี่ยน

โฉมให้เป็นที่สแคร์ สไปซ์ ด้วยการหิวผมหักคกสีน้ำตาลเสยไปข้างหลัง
แต่งให้เป็นทรงแอฟโฟร

“วูฟส์!” หลุยส์ร้องพร้อมกับยิ้มอายๆ แล้วเราก็มองหน้ากันอย่างสนุกสนาน

หลังจากนั้นเราก็กินว่างมาตอกมายังห้องด้านหน้า โดยมีซูซี่
ที่ห่อตัวไว้ด้วยธงยูเนี่ยน แจ็ค เพื่อที่เจ้าหล่อนจะได้มองดูคล้ายเจอรี่

“นี่คือเกิร์ล พาวเวอร์!” เราต่างตะโกนออกมาเมื่อเพลงจบลง
และพอกับแม่ก็ปรบมือพร้อมกับส่งเสียงเชียร์ตามไปด้วย

ฉันโค้งคำนับรับการปรบมือนั้น แก้มแดงช้ำด้วยความภาค
ภูมิใจ

อันที่จริงฉันไม่ได้หวังว่าตัวเองจะมีชื่อเสียงโด่งดังเหมือนนักร้อง
ที่ตนเองชื่นชอบ เพียงแต่ชอบที่จะสร้างความสำราญใจให้กับผู้อื่นมาก
กว่า ฉันชอบเห็นรอยยิ้มของผู้คน ดีใจกับการที่ได้ทำให้ทุกคนมีความสุข
ฉันยินดีปริตลอดอยู่กับความอบอุ่นที่ทุกคนมอบให้ และเพราะความ
ที่ยังเด็กจนเกินกว่าจะมองเห็นภาพสิ่งที่ตนเองอยากจะเป็นได้อย่าง
ชัดเจน ดังนั้นวันหนึ่งฉันจึงนี้่กอยากเป็นสัตวแพทย์ แต่พอวันรุ่งขึ้นก็
เปลี่ยนใจอยากเป็นตำรวจมากกว่า ขณะเดียวกัน ฉันก็มักจะเปลี่ยน
ความคิดกลับไปกลับมาอยู่ระหว่างงานอดิเรกต่างๆ เช่นช่วงหนึ่งฉัน
อาจจะชอบการเต้นแท็ป แต่แล้วก็จะเปลี่ยนไปชอบขี่ม้า, บรวาณี, เล่น
ยูโด ตอนแรกฉันจะวิ่งเข้าไปหาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วยความกระตือรือร้น
แต่แล้วก็จะหมดความสนใจทันทีที่พอกับแม่เอาของใหม่มาแนะนำ ถึง
กระนั้นพอกับแม่ก็ไม่หยุดยั้งที่จะให้ฉันค้นหาสิ่งใหม่ๆ ได้เลย

“ลูกเป็นอะไรก็ได้ที่อยากเป็น” พ่อมักจะพูดกับฉันเช่นนี้เสมอ
และฉันก็เชื่อ เพราะคิดว่าฉันไม่มีวันยอมแพ้อยู่แล้ว และถึงแม้จะ
เจริญวัยขึ้นสู่วัยรุ่น ความมั่นใจในตนเองก็ไม่ได้คลอนแคลนเลยแม้

แต่น้อย ถึงจะเข้าสู่วัยแรกสาวแล้วก็เถอะ มันไม่อาจลั่นคลอนความนับถือตนเองของฉันได้เลย ขณะที่ร่างกายเริ่มเปลี่ยนแปลงนั้น ฉันก็เริ่มรับรู้ในภาพลักษณ์ใหม่ของตนเอง ในยามนั้นฉันเป็นประหนึ่งดอกไม้ที่เริ่มแย้มบาน แก้มอ้วนๆ ของวัยเด็กหายไปแล้ว และฉันก็อดคิดด้วยความปริดาไม่ได้ว่า ‘ฉันสวยเอาเรื่องเหมือนกันนะนี่’ จากนั้นก็เริ่มพิจารณาพิจารณาโทษแก้ม ดวงตากกลมโตคู่สีฟ้าและยิ้มกว้างที่ฝึกร่วมอยู่กับกระจกเงาในห้องน้ำ

ตอนเรียนชั้นประถมฉันมีเพื่อนมาก ยิ่งขึ้นระดับมัธยมก็ยิ่งมีมากขึ้นไปอีก ไม่ว่าจะไปไหนมาไหนมักจะมีเพื่อนๆ รุมล้อม ไปด้วยกันเป็นกลุ่ม ตอนช่วงวัยรุ่นฉันไม่เคยมีปัญหาให้ต้องลำบากใจเลย ชีวิตมีแต่เรื่องสนุกสนาน ถึงแม้ครูจะคอยดูว่าฉันเป็นคนช่างจำนรรจาหรือเรื่องที่แอบเอารองเท้าสีสูงใส่กระเปาะเพื่อไปสวมที่โรงเรียน

“อันที่จริงแกเป็นเด็กน่ารักมากนะคะ ถ้าเราจะสามารถทำให้แกหยุดพูดมากได้” คุณครูทุกคนมักจะถอนหายใจกับพ่อและแม่ในวันประชุมครู-ผู้ปกครอง ทั้งนี้เพราะทุกคนต่างรู้ว่าฉันไม่ได้มีเจตนาทำผิดคิดร้ายอะไร เพียงแต่ชอบเล่นเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุกเท่านั้น

พออายุสิบสาม ฉันก็ยังชอบเล่นเหมือนตอนที่เป็เด็ก คือชอบแต่งหน้าทำผมให้พวกเพื่อนๆ แม้จะจำกัดอยู่เพียงแค่ต้องใช้ลิปสติคฟรีที่แถมมากับชูการ์ แม็กกาซีน หรือมาสคาร่าที่รวมสตางค์กันไปซื้อมาจากร้านบู๊ทส์ก็ตาม ทุกวันเสาร์ ฉันกับเพื่อนสนิทอาทิ มิซเซล, คาร์ลี, นิกกี, วิกกี จะแต่งตัวด้วยชุดแทรคสูทที่แสนสมาร์ท (tracksuit-เป็นชุดกางเกงขายาว เสื้อแจ็คเกตชิพหน้า--ผู้แปล) กับรองเท้าผ้าใบ แล้วก็มุ่งหน้าไปยังตัวเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด ขณะเข้าไปนั่งในร้านกาแฟโดยมีมันฝรั่งทอดตั้งอยู่ตรงหน้าเพียงแค่จานเดียวนั้น เรามักจะกระซิบกระซาบพูดคุยและหัวเราะต่อกระซิกกันกับทุกเรื่องและทุกอย่างที่ผ่าน

เข้ามาในสายตา ขณะเดียวกัน ฉันก็มักจะใช้เวลานี้ในการวางแผน เปิดท้ายขายของเพื่อหาเงินสมทบทุนการกุศล เนื่องจากฉันเป็นคนหลงใหลสัตว์ทุกประเภท ดังนั้นจึงมักจะรื้อตู้เก็บของของพ่อและแม่ เพื่อค้นหาสิ่งของที่พ่อจะเอาไปประมูลขาย หาเงินสมทบทุนเข้ากองทุนสัตว์ป่าโลก

‘คิดดูสิว่าเจ้าแมวขนน้ำพวกนั้นมันน่าสงสารมากแค่ไหน’ ฉันยิ้มอยู่กับตัวเอง ขณะแอบหยิบเสื้อผ้าเก่าๆ กับแแรกเกตเทนนิสออกไปจากตู้ไม่นานเราก็เริ่มคุยกันเรื่องผู้ชายบ้างแล้ว

“ใครๆ ก็พูดถึงแต่แค่ที่กันทั้งนั้น” มิซเซลเอ่ยขึ้นในตอนบ่ายวันหนึ่ง ซึ่งทำให้ฉันหยิบมันฝรั่งทอดปาสีเจ้าหล่อน อย่างไม่รู้ตัวตาม มันก็เป็นเรื่องจริงที่ว่า หลังจากเวลาผ่านไปอีกสักสองสามเดือน มีพวกหนุ่มๆ โรงเรียนเดียวกันเริ่มขอให้เพื่อนของพวกเขาช่วยมาชวนฉันออกเดทด้วย

ด้วยความเป็นคนที่ชอบพูดเล่นเจรจาและมีความมั่นใจในตัวเองสูง ฉันไม่เคยรังเกียจการเป็นที่สนใจของใครเลย และภายหลังจากที่เลิกจูบกับใครบางคนข้างสนามเทนนิสแล้ว ฉันก็เริ่มออกเดทกับเพื่อนชายคนหนึ่งชื่อสตีเฟน ซึ่งตอนนั้นฉันเพิ่งอายุสิบสี่ ทั้งพ่อและแม่ค่อนข้างเข้มงวดก็จริง แต่ฉันไม่ค่อยกังวลเท่าไรนัก เพราะมันก็แค่เดินจูงมือกันไปโรงเรียนหรือเดินรำแบบช้าๆ ที่ดิสโก้เท่านั้น

“คุณช่างสวยเหลือเกิน” สตีเฟนบอกกับฉันในวันหนึ่งขณะยืนของกำนัลมาให้ ที่จริงมันก็เป็นเพียงแค่ซองใส่โทรศัพท์มือถือสีเหลือง แต่สำหรับตอนนั้นมันช่างเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดในโลกสำหรับฉัน และแล้วมันก็เป็นเช่นความรักครั้งแรกของคนทั้งหลายที่ต้องขาดสะบั้นลงในช่วงเวลาสักสองปีเห็นจะได้ สตีเฟนกับฉันเลิกกันตอนที่ฉันอายุสิบหก และจบจากโรงเรียนพอดิ แต่ฉันไม่ใช่คนที่จะมานั่งโศกเศร้าเสียใจอะไรอยู่แล้ว

ฉันตัดสินใจที่จะเดินตามรอยเท้าพ่อ ด้วยการเรียนต่อในหลักสูตรที่เกี่ยวกับการทำผมและความงามที่สถาบันแห่งหนึ่งในเมืองเบซิงส์โตก เนื่องจากมันอยู่ไม่ไกลเท่าไรนัก หมายถึงว่าฉันสามารถอยู่บ้านและเดินทางไปกลับได้ด้วยรถไฟ ถึงแม้ฉันจะขับรถไปเองก็ได้ แต่ถ้านั่งรถไฟจากเมืองเจียบสบอันเป็นที่พำนักอาศัยไปยังเบซิงส์โตกจะใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ดังนั้นการเดินทางโดยรถไฟจึงเป็นตัวเลือกที่ง่ายและดีที่สุด ซึ่งเมื่อไปถึงที่นั่น ฉันมักจะถูกครอบงำด้วยบรรยากาศอันน่าตื่นตาตื่นใจเสมอ เพราะแสงสีของเมืองนี้มันเหมือนกับอยู่อีกโลกหนึ่งก็ว่าได้ มันถึงเวลาแล้วที่ฉันจะกางปีกให้กว้างเสียที ฉันแทบจะทนรอสัมผัสรสชาติแห่งอิสระไม่ไหว

ฉันใช้ชีวิตแบบนักศึกษาเต็มขั้น ซึ่งเพื่อนสาวทั้งหลายที่เรียนร่วมชั้นกันอยู่ล้วนแล้วแต่น่ารักทั้งนั้น เรามักจะจัดงานบอลโดยให้แต่ละคนแสดงเป็นนางแบบ หาประสบการณ์ด้วยการออกแบบทรงผมและไปร่วมงานอีเวนท์ต่างๆ อย่างเช่นงานแสดงแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เป็นต้น เมื่อเวลาผ่านไป เราก็ได้เรียนรู้การเสริมความงามหลากหลายรูปแบบเช่นการทำแว็กซ์ (waxing - หมายถึงวิธีการกำจัดขนตรงส่วนที่ไม่ต้องการออกแบบกิ่งถาวรด้วยการใช้ครีมหรือขี้ผึ้งเป็นส่วนประกอบ) และออกแบบการแต่งกายไปจนถึงเรื่องการแต่งหน้าเจ้าสาวและวิธีการนวดแบบต่างๆ

พอจบเทอมเราก็จัดการแสดงละครเรื่อง Grease ขึ้น ซึ่งเป็น การแสดงบนเวที ฉันรับหน้าที่ช่วยทำงานเบื้องหลังดูแลเรื่องเสื้อผ้าหน้าผม ขณะเดียวกันก็ต้องขึ้นแสดงบนเวทีในบทแซนด์ ซึ่งจะต้องทั้งเล่นละครหน้าขาและเต้นรำอย่างที่เราเรียกว่า Beauty School Dropout ซึ่ง การร้องเพลงของฉันนั้นหน้าตากใจเหมือนเคย แต่เมื่อฉันกรายร่างออก

มาด้วยเครื่องแต่งกายสมัยปี 1950 ประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวโดยมี
ผ้าผูกคอเข้าชุดกัน เสียงปรบมือก็ดังกึกก้องถล่มทลาย เมื่อฉันฟัง
สายตามองผ่านเวทีที่แสงไฟสว่างเจิดจ้า ก็เห็นพ่อกับแม่ที่ปรบมือดัง
กว่าใครร่วมอยู่ด้วย

“ทำได้ดีมากเลยลูก” ทั้งพ่อและแม่เอ่ยชมในภายหลัง

“ขอบคุณค่ะ” ฉันปลอบปลืมเป็นล้นพ้น

เมื่อถึงเวลาออกหาประสบการณ์ให้ตัวเองสองสามอาทิตย์ สิ่ง
ที่ฉันทำนั้นถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับกระโดดจับเขาวัวกระทิง เพราะฉัน
ส่งใบสมัครไปถึงแผนกความงามของห้างแฮร์รอดส์โดยตรงเลย มัน
ผิดตรงไหนหรือที่เราจะหมายสูง? พ่อเป็นคนขับรถพาฉันไปสัมภาษณ์
และมันเหลือเชื่อจริงๆ ที่ฉันได้งานทำ! ที่นั่นเปรียบเสมือนอีกโลก
หนึ่ง...เต็มไปด้วยแซมเปญ หอยนางรมและครีมบำรุงผิวหน้า แกรม
เดอ ลา แมร์

“ที่นั่นนะ เรามีหมอนกำมะหยี่ใบเล็กๆ สำหรับให้พวกผู้หญิง
ถอดเครื่องประดับวางไว้ก่อนที่ช่างจะลงมือทำผมด้วยล่ะ” ฉันเล่าให้
ซูซี่น้องสาวฟังด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นแทบหายใจหายคอไม่ทัน เพราะมัน
เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้สัมผัสชีวิตชนชั้นสูงในสังคมซึ่งฉันรู้สึกรัก
ชีวิตแบบนั้นเสียเหลือเกิน

ฉันลอยล่องในท่ามกลางมาจนวันแห่งสังคมชั้นสูงอยู่สองสาม
อาทิตย์ แล้วจู่ๆ ชีวิตทางสังคมของฉันก็หักเหอีกครั้ง เมื่อฉันกับไฮดี้
เพื่อนที่เคยเรียนร่วมมหาวิทยาลัย ผลัดกันแต่งหน้าทำผมให้แต่ละฝ่าย
ก่อนจะออกไปเดินร่ายอยู่ในไนต์คลับห่วยๆ เราต่างไม่เคยขาดชายหนุ่ม
ที่เข้ามาแสดงความสนใจเลย

“ผมว่าคุณน่าจะไปเป็นนางแบบมากกว่านะ” พวกหนุ่มๆ มัก
จะบอกฉันเช่นนั้น เพียงแต่ฉันไม่ได้คิดมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะกับ

ความสูง 5 ฟุต 3 นิ้ว ฉันรู้ว่าตัวเองผอมเกินไปและยิ่งกว่านั้นฉันรักงานด้านดูแลความงามมากกว่า ฉันชอบที่จะทำให้ผู้หญิงทั้งหลายรู้สึกดีกับตัวเอง ชอบที่จะได้เห็นแววแห่งความปลื้มยินดีของพวกเขาหล่อนยามส่องกระจกมองความสวยของตัวเองภายหลังจากรับการบำรุงรักษาผิวพรรณแล้ว

พอถึงปีที่สาม ฉันก็ย้ายเข้าไปอยู่ที่แฟลตแห่งหนึ่งในเบซิงสโตก โดยอยู่ร่วมกับเพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อโจ ชีวิตนับแต่นั้นเต็มไปด้วยความสับสนระหว่างการเรียนกับการเข้าคลับ ทั้งโจและฉันต้องใช้เวลาอย่างน้อยถึงสี่ชั่วโมงในการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับแต่ละครั้งที่จะเข้าไปในเมือง เราไปหาซื้อเสื้อผ้าราคาถูกกันที่ห้างเอสแอนด์เอ็ม เอามาปรับเปลี่ยนลดขนาดแล้วก็เย็บเสียใหม่ พยายามเลียนแบบเสื้อผ้าของนิโคล ริชชี นักออกแบบชื่อดังผู้เป็นต้นแบบที่ฉันชื่นชม นอกจากนี้ฉันยังชอบเปลี่ยนทรงผมตลอดเวลา บางครั้งก็ทำเป็นลอนเกลียว บางครั้งก็ซอยตรงปลายแล้วทำให้เป็นผมฟูๆ

ฉันยังคงมีความมั่นใจในตัวเองสูงเหมือนเดิม เว้นเสียแต่สิ่งหนึ่งที่รบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา นั่นก็คือหน้าอกที่ค่อนข้างเล็ก มองดูแล้วเหมือนก้อนเยลลี่สองก้อนมาแปะอยู่บนแผงเหล็กมากกว่า มันเล็กมากจนไม่ทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจแถมยังไม่มีวีแววว่ามันจะโตขึ้นตามวัยอีกต่างหาก ฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่สมสัดส่วนอย่างไรบอกไม่ถูก ถึงขนาดต้องดิ้นรนในการหาเสื้อผ้าที่เมื่อใส่แล้วดูเหมาะกับตัวเอง แต่แม้แต่บิกินีไซส์ AA ก็ยังดูเทียวยาวน่าสมเพชอยู่นั่นเอง และสำหรับคนที่รักการแต่งกายตามแฟชั่นเช่นฉันแล้ว มันเป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจอย่างที่สุด

‘สงสัยสักวันต้องเสริมเสียแล้ว’ ฉันครุ่นคิดอยู่ในใจตามแบบของเคธี ฉันมีความเชื่อว่าทุกปัญหาต้องมีคำตอบ เพียงแต่คุณต้อง

หามันให้พบแล้วก็ทำให้คำตอบนั้นเป็นจริงขึ้นมาให้ได้เท่านั้น มันจะมีประโยชน์อะไรที่จะมานั่งคร่ำครวญอยู่กับเรื่องที่รบรวนจิตใจเช่นนี้?

ภายหลังจากที่เรียนจบและได้เป็นผู้ชำนาญเรื่องความงามแล้ว ฉันก็สมัครเข้าทำงานกับร้านเสริมสวยชั้นนำในเบซิงส์โตกที่มีแผนกวดหน้า โดยที่ฉันต้องเดินทางไปมาอยู่กับลอนดอนเพื่อรับการอบรมและฝึกงานด้านนี้ นอกจากนั้นฉันยังเคร่งครัดในเรื่องการดูแลผิวพรรณของตัวเองด้วย ซึ่งที่จริงมันก็เป็นชีวิตจิตใจของฉันอยู่แล้ว หลังจากเวลาผ่านไปไม่นาน ฉันก็เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการทำวราซิลเลียน แวกซ์ ซึ่งทำให้ฉันมีเงินเก็บมากพอที่จะทำศัลยกรรมเสริมทรวงอกให้กับตัวเองเป็นคัพซีได้ ซึ่งทำให้รูปร่างฉันดูสมส่วนขึ้น การทำศัลยกรรมเสริมทรวงอกดังกล่าวใช้เวลาเพียงแค่สามชั่วโมงเท่านั้น แต่ต้องพักฟื้นก่อนแผลจะหายเป็นปรกติอีกสองอาทิตย์ สิ่งแย่ที่สุดสำหรับช่วงเวลาดังกล่าวคือ ฉันจะต้องงดการสูบบุหรี่มาร์ลโบโร ไลท์ ซึ่งเป็นของชอบโดยเด็ดขาด! ฉันไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้พ่อกับแม่ฟัง เพราะรู้ว่าท่านจะต้องไม่เห็นด้วย ไม่ว่าจะเป็นการทำศัลยกรรมอะไรทั้งนั้น แต่เนื่องจากฉันใช้เสื้อยกทรงที่เสริมด้วยฟองน้ำอยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่มีใครสังเกตเห็นความแตกต่างในเรื่องนี้ ฉันดีใจที่ได้ทำในสิ่งที่อยากทำมานานแล้ว และขณะนี้ก็มีความสุขและมั่นใจในรูปร่างของตัวเองเพิ่มขึ้น

การทำงานในร้านเสริมสวยนั้นเป็นงานที่เยี่ยมยอดมาก ฉันได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ เช่นการย้อมสีผิวให้เป็นสีแทนและชำนาญในเรื่องการตกแต่งเล็บมือ ลูกค้ำก็ล้นแล้วแต่เป็นคนน่ารัก นานๆ เข้าก็สนิทสนมเหมือนเพื่อนกันไปเลย ฉันดูแลทุกคนด้วยความเอาใจใส่อย่างแท้จริงและมักจะรับฟังปัญหาต่างๆ บางครั้งก็ให้คำแนะนำขณะที่ทำการแว็กซ์และนวดผิวให้เนียนนุ่ม แต่หลังจากเวลาผ่านไปสักสองสามปี ฉันก็เริ่มเบื่อหน่ายกับงานนี้ อยากจะลองทำสิ่งใหม่ๆ ดูบ้าง ดังนั้นฉันจึง

ฝันคำแนะนำของพ่อแม่ โดยลาออกจากการงานและย้ายไปอยู่ซาแรมป์ตัน ที่เมืองนั้นฉันได้เข้าศึกษาเพื่อที่จะเป็นครูสอนวิธีการรักษาความงาม ขณะเดียวกันก็ทำงานพิเศษนอกเวลาที่บาร์สเปนิชแห่งหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยเสียงอะอะอีกทีก็ แถมยังมีการเชียร์ให้เต้นโคโยตี้ อักลี-สไตล์ (Coyote Ugly-style) บนบาร์อีกด้วย

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ฉันคบหาอยู่กับนักศึกษาคนหนึ่งชื่อ สตีฟ และตัดสินใจที่จะเข้าทำงานที่ร้านเสริมสวยหรูหราแห่งหนึ่งใน ละแวกที่อยู่ ตอนที่ฉันได้รับเลือกเป็นรองมิสวินเชสเตอร์ ปี 2006 นั้น มันเป็นความรู้สึกที่ยอดเยี่ยมมาก มันเหมือนกับเป็นการฝังเมล็ดพันธุ์ เล็กๆ ลงไว้ในใจฉันด้วย ขณะนั้นฉันอายุยี่สิบสองปีแล้ว และตลอด เวลาหลายปีที่ผ่านมา ผู้คนมักจะพูดเสมอว่าฉันควรเป็นนางแบบ แล้ว อะไรเล่าที่มันยับยั้งฉันไว้? ฉันเป็นคนรักแสงสีและอยู่ในท่ามกลาง สายตาประชาชนอยู่แล้ว มันเข้ากับธรรมชาติความเป็นคนแบบเย้ยฟ้า ทำดินของฉันได้อย่างดี โดยเฉพาะเมื่อได้แสดงท่าทางอย่างหรูหรา ขณะถ่ายรูป ได้แต่งตัวด้วยชุดที่ออกแบบโดยนักออกแบบผู้มีชื่อเสียง ได้พบกับผู้คนในวงสังคมชั้นสูงมากมาย ได้ทำสิ่งที่ไม่เคยซ้ำกันเลย ในแต่ละวัน...ซึ่งสำหรับเด็กสาวบ้านนอกที่มาจากเมืองนิวแฮมป์เชอร์แล้ว มันเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นเหลือหลาย แม้จะอยู่ในแวดวงที่เชือดเฉือนกัน ถึงตายก็ตาม แต่ฉันก็มีภูมิคุ้มกันมากพอที่จะดูแลตัวเองได้ ฉันเป็นคน ที่รักจะทำในสิ่งที่ท้าทายความสามารถอยู่แล้วและเตรียมพร้อมที่จะทำงานหนักที่สุดไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหนก็ตาม แล้วทำไมฉันยังจะ มัวรีรออยู่อีก?

สองสามอาทิตย์ต่อจากนั้น ฉันต้องอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ตเพื่อ ที่จะหาข้อมูลและคำแนะนำให้ได้มากที่สุด เพราะฉันไม่เคยมีความรู้ เกี่ยวกับเรื่องการทำงานนางแบบเลย เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องทำการบ้าน

ให้มาก ฉันยังอ่อนหัดนักสำหรับการที่จะขึ้นไปเดินอยู่บนแค้ตวอล์ก แต่ก็สามารถดูแบบจากในแค้ตตาล็อกและโฆษณาต่างๆ ได้

เห็นได้ชัดว่าถ้าอยากจะทำอาชีพนั้น ก่อนอื่นฉันจะต้องไปทดลองถ่ายแบบ โดยที่ฉันสามารถใช้วิธีส่งอีเมลไปยังเอเจนซี่และช่างภาพที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก และฉันก็ได้รู้จักช่างภาพคนหนึ่งทางออนไลน์ ซึ่งเขาบอกว่าถ้าฉันยอมเสียเงินแค้ไม่กี่ร้อยเหรียญ เขาก็สามารถถ่ายรูปสวยๆ ให้ฉันได้

ฉันอยากรู้จ้กว่าภาพด้านไหนของฉันจะออกมาดีที่สุด' ฉันครุ่นคิดด้วยความวุ่นวายใจ คืนก่อนหน้าวันนัดหมาย ฉันเฝ้าฝีกยิ้มทำต่างๆ อยู่กับกระจกเงาในห้องนอน เฝ้าแต่ถามตัวเองว่า ทำนี้จะดีมั๊ยน้อ? ขณะโพสท่าอยู่ในชุดราตรีสีดำที่ออกจะแฟนซีสักหน่อย ต่อหน้าช่างภาพคนดังกล่าว ฉันพยายามไม่กะพริบตาทุกครั้งที่แสงแฟลชจากกล้องวาบขึ้น

หลังจากนั้นฉันก็ใช้เวลาอยู่กับการออนไลน์มากขึ้น ไปร่วมประชุมในงานต่างๆ พยายามสืบหาว่าเรามีการอดิชั่นกันที่ไหนเพื่อที่จะได้ส่งใบสมัครให้กับเอเจนซี่ คุณอาจเคยได้ยินเรื่องที่ผมมองค้นพบนางแบบสักคนหนึ่ง que เดินอยู่ตามถนน และอีกสองอาทิตย์ต่อมาเจ้าหล่อนก็ได้ขึ้นปกนิตยสารไวก์ของฝรั่งเศสแล้ว ทว่าในชีวิตจริงมันแตกต่างกว่าเรื่องเล่านี้แทบจะสิ้นเชิง ออกจะโชคดีที่ฉันไม่ได้ไหลหลงไปกับภาพลวงตาดังกล่าว ฉันรู้ว่าความสำเร็จมันไม่วางอยู่บนจานที่ยื่นส่งมาให้ ดังนั้นฉันจึงพยายามเสาะแสวงหางานที่ต้องการอย่างไม่ย่อท้อ ไปรับการแค้สดี้งเพื่อให้ได้พบกับช่างภาพที่ถ่ายรูปให้โดยไม่เสียเงินแล้วก็เอามาเก็บไว้เป็นประวัติของตัวเอง

ประสบการณ์เกี่ยวกับช่างภาพสำหรับฉันแล้วมันมากมายหลายรูปแบบ บางคนก็ดีมากแต่บางคนก็ออกจะเจ้าเล่ห์ เช่นถามว่าหลังจาก

ถ่ายรูปเสร็จแล้วจะออกไปเดินเนอร์หรือไปดื่มกับเขาลักหน่อยได้ไหม เป็นต้น หรือบางคนก็ใช้วิธีส่งอีเมลรูปมาให้ทีหลังโดยตกแต่งเป็นรูปหัวใจกับดอกไม้ที่คิดขึ้นเองสวมมาบนศีรษะเหมือนเป็นรัศมีให้ด้วย นอกจากนั้นก็ยังมีส่วนคนอื่นๆ ที่มีความคิดแปลกๆ มากกว่านั้น อย่างเช่นรายหนึ่งให้ฉันโพสท่าด้วยการถือมีดที่เบือนซอสมะเขือเทศ ทำเทียมว่าเป็นเลือด ส่วนอีกรายหนึ่งให้ฉันขึ้นไปเซ็ดยูบนมออเตอร์ไซค์ ทำท่าเหมือนกำลังปลิวด้วยแรงลม เป็นต้น ปัญหาฉันมีอยู่ว่า ช่างภาพคนนั้นมีแค่พุดลมตั้งโต๊ะตัวเล็กๆ ตัวเดียวที่พุดได้แต่ผมม้าด้านข้างเท่านั้น ซึ่งตรงนี้ทำให้ฉันรู้สึกเสียหน้าไม่น้อย มีอยู่ครั้งหนึ่ง ช่างภาพคนหนึ่งบอกกับฉันว่า ที่สตูดิโอของเขามีเสื้อผ้าให้ แต่พอไปถึงเข้าจริงๆ ปรากฏว่ามีแต่ชุดชั้นในกับกางเกงในตัวจิวกองเป็นตั้ง ฉันจึงตัดสินใจใช้เสื้อผ้าของตัวเองแทน

จะว่าไปแล้ว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นประสบการณ์ที่ดีไม่น้อย เพราะภายหลังจากเวลาผ่านไปสักสองสามเดือน การจ้างถ่ายแบบก็เริ่มเข้ามา ฉันได้ค่าจ้างด้วยการเป็นนางแบบนั่งบนโซฟา เป็นการถ่ายทำสำหรับแค็ตตาล็อกเฟอร์นิเจอร์บ้าง แสดงท่าพูดโทรศัพท์ซึ่งเป็นการถ่ายทำเพื่อเก็บไว้ใช้และถ่ายให้กับนิตยสารวัยรุ่น เป็นต้น

‘อันที่จริงการถ่ายรูปเปลือยมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่าอายอะไรหรอก’ ฉันคิดอยู่ในใจขณะสวมใส่ชุดชั้นในแฟชั่นซีเพื่อการถ่ายทำให้กับนิตยสารแม็กซิม ขณะทำท่าเซ็กซี่ยั่ววนกวนสวาทเข้าไปในเลนส์นั้น ฉันไม่รู้สึกรู้สึกว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญหรือตกอยู่ในใต้อิทธิพลใดๆ ทั้งสิ้น บอกตัวเองแต่เพียงว่าฉันยังสาว ยังสวย และกำลังทำมาหาเลี้ยงชีพ แล้วมันผิดตรงไหนล่ะ? มันเป็นการกระทำที่ถูกต้องและน่าสนุกเสียด้วยซ้ำ ปรกติแล้วช่างภาพมักแสดงให้ดูก่อนว่าพวกเขาต้องการให้ฉันโพสท่าแบบไหน ซึ่งฉันก็ลั่นหัวเราะแทบไม่อยู่ เมื่อเห็นหน้าห้องที่ห้อย

ย่อยเพราะดื่มเบียร์มากเกินไปห้อยออกมานอกขอบกางเกงยีนส์

ออกจะโชคที่สตูดิโอซึ่งตอนนี้ทำงานให้พ่อของเธออยู่ ไม่ได้รู้สึกไม่สบายใจกับการถ่ายภาพที่ค่อนข้างจะโลดโผนของฉัน แต่ฉันรู้ว่าทั้งพ่อและแม่ของตัวเองต่างหากที่ไม่เข้าใจในเรื่องนี้ เพราะความเป็นคนหัวโบราณและอนุรักษ์นิยมอย่างมาก ฉันไม่คิดว่าทั้งพ่อและแม่จะพอใจถ้าได้รู้ว่าลูกสาวของตัวเองถ่ายรูปแบบโชว์เนื้อหนังมังสาามากจนเกินงาม ฉันรู้ว่าพ่อแม่จะต้องผิดหวัง ทั้งที่อันที่จริงแล้วฉันก็ไม่ได้อยากจะทำอย่างนั้นเหมือนกัน ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจที่จะเก็บงำเรื่องนี้ไว้เป็นความลับแบบเดียวกับที่ทำมาแล้วเรื่องการเสริมทรวงอก ไม่อยากเสี่ยงกับความผิดหวังของพ่อแม่

เมื่อเวลาหลายเดือนผ่านไป งานนางแบบของฉันก็เริ่มมากขึ้นจริงๆอยู่ แม้ว่ามันจะไม่ได้นำเงินเต็มเช่นที่ฉันเคยหวังว่ามันจะเป็น แต่ฉันก็รักงานนี้ ไม่มีวันไหนที่การถ่ายทำจะซ้ำกันเลย ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันชอบที่สุด นอกจากนั้นเสียงกดชัตเตอร์ก็ยังเป็นเสียงที่ทำให้ฉันมีความสุขมากอีกด้วย มันเป็นความรู้สึกเดียวกันกับเมื่อครั้งยังเด็กจริงๆ

แม้ว่าตอนนั้นฉันจะไม่ได้ตระหนักหรือทันนี้รู้ แต่ฉันก็ถูกดูดดึงเข้าไปในโลกนี้แล้ว มันเป็นโลกที่มีกระแสหมุนวน ฉันแทบไม่ได้สังเกตเสียด้วยซ้ำว่าตัวเองไม่ได้ติดต่อกับพ่อแม่มานานมาก และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับพวกเพื่อนๆ ที่เฟื่องคบหากันได้ไม่นานเสียมากกว่า ฉันมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้นเพราะหลุดเข้าไปติดอยู่ในกับดักแห่งความตื่นตาตื่นใจไปเสียทุกอย่าง

ตอนกลางปี 2006 ฉันก็ได้งานทางโทรทัศน์ชื่อรายการคือ Your Night on TV.

‘ฉันทำสำเร็จแล้ว! เยี่ยมยอดที่สุด!’ ฉันกรี๊ดร้องด้วยความ

ดีใจเหลือจะกล่าว เล่าข่าวดีนี้ให้ทุกคนที่รู้จักฟัง

รายการ Your Night on TV. เป็นรายการที่มิงบประมาณน้อยมาก นอกจากนั้นยังเป็นรายการที่ออกอากาศตอนช่วงดึกอีกต่างหาก เป็นการถ่ายทำตามไนต์คลับต่างๆ ที่อยู่ในเมืองเซาแธมป์ตัน ในฐานะพิธีกรประจำรายการ ฉันมีหน้าที่เกลี้ยกล่อมบรรดานักเที่ยวหรือนักท่องเที่ยวที่ทั้งหลายให้เข้ามาร่วมรายการ ในบุรุษนั่งชั่วคราวเรียกว่า 'Love shack' แล้วก็สัมภาษณ์ แต่การจะดูแลพวกนักศึกษาที่เมาแล้วซึ่งส่วนใหญ่ชอบพ่นคำพรุสวาทหรือเมามายจนเอาเจียนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่ถึงอย่างไรฉันก็รักทุกช่วงเวลาที่ดีที่สุดแสนจะเลอะเทอะนั้น

‘ไม่ยากเชื่อเลยว่าตอนนี้ฉันได้เป็นพิธีกร ได้ออกโทรทัศน์แล้ว’

ในคืนแรกดูเหมือนในสมองฉันจะคิดอยู่แต่แค่นั้นขณะบุกผ่านเข้าไปในท่ามกลางห้องโถงของบรรดากลุ่มคนที่แออัดอยู่ในไนต์คลับ เมื่อมองเห็นกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งฉันก็ตรงรี่เข้าไปหา

“ในที่นี้มีใครที่คุณสนใจมองอยู่บ้างไหมคะ?” ฉันถามพร้อมกับรอยยิ้มสดใสให้กับกล่องที่จับอยู่

“แม่เธอไง!” กลุ่มหนึ่งร้องบอก และทุกคนก็โห่ร้อง เป่าปาก หัวเราะออกมารื้นเรง อีกคนหนึ่งดูจะเมามากไปหน่อยเลยกลิ้งตกลงมาจากเก้าอี้ที่กำลังพุดอะไรบางอย่างไม่จบประโยค แต่ถึงกระนั้นฉันก็ยังรักษาท่าทีและสำรวมใจไว้ได้มัน

“คุณมีความเป็นธรรมชาติมากเชียว” โปรดิิวเซอร์ของรายการนี้กล่าวกับฉันในภายหลัง ซึ่งทำให้ฉันถึงกับหน้าแดงด้วยความปลื้ม เพราะมันเป็นอะไรที่ดีกว่าการรับจ้างถ่ายภาพมาก มันเป็นงานที่ฉันต้องใช้ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ต้องรู้จักปรับเปลี่ยนบทบาทและพุดคุยกับผู้คนมากมาย เป็นงานที่ต้องใช้สมองแทนที่จะทำเพียงแค่อุ้มใส่กล่องถ่ายรูป ฉันมีความรู้สึกที่ตัวเองติดเบ็ดเข้าแล้ว ฉันจะต้องเป็น

พิธีกรรายการโทรทัศน์เต็มตัวให้ได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม
พอถึงฤดูใบไม้ร่วงปี 2006 ฉันก็มุ่งหน้าสู่ลอนดอนพร้อมกับ
สตีฟ กระเป๋าเดินทางสองใบและหัวใจที่เปี่ยมอยู่ด้วยความหวัง

2

ชื่อเสียง

ฉันรู้ว่าลอนดอนเป็นเมืองที่โหดมาก แต่ก็รู้ว่าตัวเองเป็นคนอึดมาก ไม่แพ้กัน ขณะรื้อกระเป๋าจัดเก็บเสื้อผ้าใส่ตู้ใบเล็กภายในแฟลตขนาดหนึ่งห้องนอน ในตำบลเฮนดอนซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือของกรุงลอนดอนนั้น ฉันเต็มไปด้วยความคิดบวก ที่เป็นเช่นนี้เพราะฉันใช้ความมานะพยายามและผลักดันตัวเองด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความหวัง จนในที่สุดฉันก็ได้มาอยู่ที่นี่

และแน่นอน ในอีกสองสามอาทิตย์หลังจากนั้น ฉันก็ได้งานพิธีกรรายการโทรทัศน์แบบจัดหาคู่รายการหนึ่งชื่อ The Lounge เป็นรายการประเภทที่คนหัวใจเปลี่ยนทั้งหลายส่งข้อความเข้ามาเพื่อจับคู่กับผู้ชม หน้าที่ของฉันคือจะต้องคอยสนับสนุนให้พวกเขาได้ส่งข้อความสื่อสารถึงกัน และถ้ามีการโฟนอิน ก็ต้องพร้อมที่จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่างๆ แม้ว่ามันไม่ถึงกับจะเป็นบทบาทเช่นที่ฉันได้มุ่งหวังตั้งใจไว้ แต่กระนั้นมันก็ยังเป็นก้าวอย่างเข้าไปในทิศทางที่ถูกต้องแล้ว

ไม่กี่อาทิตย์ภายหลังจากการออกอากาศครั้งแรก ก็เริ่มมีของกำนัลหลากหลายส่งมาจากผู้ชมที่ประทับใจกับรายการ

“ของเธอเคธี” วันหนึ่งผู้ช่วยเดินเข้ามาบอกกับฉันด้วยน้ำเสียง และสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมกับยื่นกล่องของกำนัลมาให้ เมื่อเปิดดู ก็พบว่ามีทั้งช็อกโกแลต ตุ๊กตาหมี เครื่องสำอางเอวอน รวมทั้งข้าวโอ๊ตกล่องหนึ่งที่ทำพอร์ริจ์ทานได้โดยง่าย

“ตายแล้ว” ฉันหัวเราะคิกออกมาก “นี่แสดงว่าจะต้องมีใครสักคนอยากเห็นฉันอ้วนกว่านี้แน่”

ยิ่งเวลาผ่านไป ก็ยังมีจดหมายลั้งไหลเข้ามา ผู้ชายวัยกลางคน ถึงขนาดส่งรูปถ่ายของพวกเขามาให้พร้อมกับเขียนจดหมายกำกับมา ด้วยว่า แต่ละคนนั้นชอบฉันมากแค่ไหน บางคนก็ส่งน้ำหอมที่ไม่เคยได้ยื่นชื่อเลยมาให้ บางคนก็ส่งซีดีรวมเพลงไว้ถึง 70 เพลง ล้วนแล้วแต่เป็นเพลงที่ฉันไม่เคยรู้จัก และยังมีพวกที่จิตวิปริต เช่นพวกที่ชอบสูดดมรองเท้าเพื่อให้เกิดอารมณ์ทางเพศและอยากรู้ว่าฉันใช้รองเท้าเบอร์อะไร หรืออย่างเช่นผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบรวมเพศกับลูกโป่ง เป็นต้น ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ไม่เคยเจอมาก่อน จึงออกจะรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง แต่ถึงอย่างไรมันก็ยังเป็นจดหมายของบรรดาแฟนรายการ และแน่นอน นี่คือสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่าฉันเดินมาถูกทางแล้ว

เนื่องจากฉันเป็นหนึ่งในจำนวนพิธีกรของรายการ The Lounge ที่ผลิต เปลี่ยนเวียนกันมาทำหน้าที่ดังกล่าว ดังนั้น จึงยังสามารถทำงานถ่ายแบบได้อยู่ ถ้าจะเปรียบเทียบกับผ่านๆ มา ค่าครองชีพในลอนดอนนั้นแพงกว่าหลายเท่า ฉันต้องคอยเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลา ว่ายิ่งเปิดเผยตัวเองมากเท่าไรยิ่งเป็นผลดีเท่านั้น วันที่เซ็นสัญญากับเอเยนซีแห่งหนึ่งชื่อ อินเตอร์เนชั่นแนล โมเดล แมเนจเม้นต์ ฉันถึงกับกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ เพราะผ่านทางเอเยนซีแห่งนี้อะไรๆ ทำให้ฉันมีโอกาสเป็นนางแบบให้กับสินค้าชนิดต่างๆ ได้ทำงานประเภทส่งเสริมการขายและ

ยังได้ถ่ายแบบกับนิตยสารสำหรับผู้ชายหลายฉบับอีกด้วย

เดือนมกราคม 2007 ทุกคนต่างได้เห็นภาพฉันทนปกนิตยสาร FHM ซึ่งทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงบิกินีสีขาวย ฉันทถ่ายภาพนี้ร่วมกับนางแบบคนอื่น ๆ อีกหกคนเบื้องหน้าอาคารรัฐสภา เราต่างถือป้ายเกี่ยวกับงานของรัฐบาลและพยายามใจแข็งเข้าไป ไม่ให้เนื้อตัวสั่นเมื่อพวกนักท่องเที่ยวดูต่างเข้ามามุงดูการถ่ายทำกันอยู่

“คุณพระช่วย...น่าเบื่อซะมัดเลย แล้วฉันก็หนาวแทบจะแข็งตายอยู่แล้ว” ฉันทกัดฟันพูดขณะยิ้มเยื่อนกับนางแบบคนหนึ่ง

“ฉันก็เหมือนกัน” หล่อนตอบ “แต่ฉันก็แคงงานวันเดียวเท่านั้น ไม่ใช่หรือ?”

ซึ่งหล่อนพูดถูก อาชีพนางแบบเป็นอาชีพที่ค่อนข้างหนัก ไม่เหมาะสำหรับคนอ่อนแอ คุณจะต้องรู้จักคิดบวกเข้าไปในขณะที่อยู่ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างแย่งและทำตัวให้ลื่นไหลไปกับคำปฏิเสธที่จะได้รับ ต้องทำให้คู่สนทนากับความอิจฉาริษยาของนางแบบด้วยกันที่พยายามจะกดคุณไว้เพื่อจะได้รู้สึกว่าคุณดีกว่า จะต้องทำให้ยอมรับเมื่อได้รับฟังคำพูดที่ว่า รูปร่างหน้าตาคุณไม่เข้ากับงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง หรือบางทีอาจจะถูกตำหนิว่าคุณอ้วนเกินไปเสียด้วยซ้ำ

เนื่องจากฉันไม่ต้องการให้ตัวเองประสบความสำเร็จล้มเหลว ดังนั้นจึงต้องเพิ่มความเอาใจใส่ดูแลรูปร่างหน้าตาของตัวเองมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ยุติการกินช็อกโกแลตและขนมขบเคี้ยวต่างๆ เพื่อที่รูปร่างจะได้โปร่งบางและรักษาไซซ์หูกเอาไว้ ฉันทต้องไว้ผมยาวและต่อเล็บ ต้องขัดสีฉวีวรรณ บำรุงผิว และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน เพราะไม่ต้องการให้ธุรกิจนี้มาบดขยี้จนฉันทเกิดความท้อถอย...ไม่มีทาง...ฉันทเข้มแข็งกว่านั้นมากนัก

การทำงานแบบนี้ทำให้ฉันทมีเพื่อนมากขึ้นตามลำดับ เรามักจะ

สู่มหัวกันที่บาร์ในย่านโซโห ชูบชิบนิินทาแล้วก็หัวเราะกันคึกคักขณะ ตี๋มค็อกเทล ระหว่างที่ทำงานโฆษณาเค้กสวีดิชในงานแสดงนิทรรศการ ต่างๆ ฉันได้พบกับหนุ่มน่ารักคนหนึ่งชื่อพีท เราสองคนต่างแต่งตัว ตามแบบดั้งเดิมของชาวสวีเดน และสนิทกันเมื่อต่างรู้สึกตรงกันว่ามัน ดูตลกอย่างไรบอกไม่ถูก เนื่องจากเขาเป็นนักถ่ายทำภาพยนตร์สั้นที่ เต็มไปด้วยแรงบันดาลใจคนหนึ่ง เขาได้ช่วยฉันตัดต่อเทปเพื่อส่งไป ยังบริษัทโทรทัศน์ และเพื่อเป็นการตอบแทน เขาให้ฉันแสดงเป็นตัว เอกในภาพยนตร์สั้นที่เขา กำลังทำให้กับช่องเคอเรนท์ ทีวี ชื่อ Smoke Swap

“คุณต้องเลิกสูบบุหรี่สักสิบวันก่อนแล้วผมถึงจะถ่ายทำให้” พีท กล่าว “เราจะถ่ายแบบวิดีโอ ไดอารี่ จะต้องไปที่คลินิกสุขภาพเพื่อตรวจ ร่างกายและขอคำแนะนำพร้อมคำอธิบายจากผู้เชี่ยวชาญ รับรองว่าต้อง ออกมาดีแน่”

และทุกอย่างก็เป็นที่ไปตามนั้น แม้ว่าภารงดสูบบุหรี่มันจะเป็น ภาระที่ทรมาณมากก็ตาม

“ฉันต้องการนิโคตินจริงๆ นะ” ฉันคร่ำครวญหลังจากดสูบ บุหรี่ได้สามวัน เวลาเดินตามใครในท้องถนนที่กำลังสูบบุหรี่ก็ต้องแอบ สูดเอาควันที่เขาพ่นออกมาเข้าไว้ อันที่จริงฉันก็รู้ว่าการสูบบุหรี่มัน ไม่ดีกับตัวเองและก็ตั้งใจไว้เหมือนกันว่า สักวันหนึ่งจะต้องเลิกให้ได้ แต่ตอนนั้นฉันเพิ่งอายุยี่สิบต้นๆ เท่านั้น ยังอยากสนุกมากกว่าจะคำนึง ถึงสุขภาพ ตอนนั้นฉันไม่เคยคิดกังวลเลยว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับอีก ยี่สิบปีข้างหน้า

เมื่อมีงานยุ่งุ่นวายให้ต้องทำอยู่ตลอดเวลา ฉันกับพ่อและแม่ ก็เหินห่างกันออกไปเรื่อยๆ ฉันไม่ได้แวะไปเยี่ยมเยียนสม่ำเสมออย่าง ที่เคยทำอีกต่อไป และถ้าพ่อหรือแม่โทร.มาหา ฉันจะมีความรู้สึกเหมือน

ถูกรบกวนและแทบไม่ได้ให้ความสนใจเลย ฉันมักจะตอบว่า

“หนูต้องไปแล้วล่ะค่ะแม่”, “หนูกำลังรีบ”, หรือไม่กี่ “วันนี้หนูมีออ디션” เป็นต้น นอกจากนั้นฉันกับพีทก็พลอยห่างกันไปด้วย เพราะเขาทำงานเก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น ขณะที่เวลาทำงานของฉันไม่เคยแน่นอน และเนื่องจากตอนนี้ฉันกำลังมีเพื่อนโมเดลลิ่งใหม่ๆ อีกหลายคน เราก็เลยแทบจะอยู่กันคนละวงจร ในที่สุดมันก็ถึงวันเลิกจากกัน กลางปี 2007 ฉันย้ายไปอยู่บ้านขนาดหกห้องนอนที่โกลเดอส์กรีน ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของลอนดอน โดยแบ่งออกค่าเช่ากับเพื่อนร่วมบ้านคนอื่นๆ ซึ่งในย่านดังกล่าว ส่วนใหญ่จะเป็นที่อยู่ของพวกแดนเซอร์ นางแบบ และดาราโทรทัศน์ ขณะเปิดขวดไวน์ขาวฉลองคืนแรกที่เข้าพักที่นี่ ฉันบอกได้เลยว่าฉันชอบที่นี่มาก

ทั้งเพื่อนฝูงและสภาพความเป็นอยู่ดูจะยิ่งจุดรั้งให้ฉันถลาลึกเข้าไปในโลกที่แรงร้อนด้วยเพลิงแห่งความตื่นเต็นเร้าใจราวไม่มีที่สิ้นสุด มันเหมือนกับหลุดเข้าไปอยู่ในฟองสบู่ การเป็นนางแบบกลายเป็นชีวิตหรือการดำรงอยู่ของฉันไปเสียแล้ว ซึ่งมันทำให้ทุกสิ่งกลายเป็นเรื่องทั้งหมดความสำคัญไปเลย ฉันลืมไปหมดแล้วไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เคยเปิดท้ายขายของเพื่อหาเงินบำรุงการกุศล แต่ก็ยังคงให้เงินกับพวกขอทานที่พบเห็นตามท้องถนนอยู่บ้าง แต่ฉันไม่ได้คิดถึงปัจจัยที่จำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์อีกต่อไป ทุกวันมีแต่เรื่องการออ디션ครั้งต่อไป หรือการแสดงโชว์ในภาพยนตร์สั้นที่ถ่ายทำอยู่ และการไปร่วมในงานปาร์ตี้เปิดคลับล่าสุด เป็นต้น ฉันมองไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นเรื่องสำคัญอีกต่อไป

สำหรับงานนำเสนอที่ทำอยู่กับ The Lounge มันก็กลายเป็นอะไรที่หมดแรงดึงดูดใจไปแล้ว แต่ถึงกระนั้นบรรดาแฟนคลับก็ยังคงส่งรูปถ่ายของตนเอง และบางครั้งก็ยังมีการส่งของขวัญของกำนัลมา

ให้อยู่บ้าง มีผู้ชายคนหนึ่งถึงขนาดส่งแหวนหมั้นมาให้ ขณะที่อีกคนหนึ่งจำได้ว่าเคยพบฉันในฉบับในคืนวันศุกร์หนึ่ง เขาถามฉันว่า

“คุณเป็นคนเดียวกับที่ออกทีวีใช่ไหมครับ?” ซึ่งฉันก็พยักหน้ารับอย่างปลื้มใจ มันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ! ในที่สุดฉันก็ทำสำเร็จ! แต่ถึงกระนั้นฉันก็ยังอยากได้อะไรที่มันยิ่งใหญ่กว่า ฉันจึงรับงานต่างๆ ให้มากขึ้น

สิ่งที่เกิดตามมาก็คืออีเมลที่ส่งเข้ามาไม่ขาดสาย รวมทั้งโทรศัพท์ การแคสตั๊กและอื่นๆ อีกมากมาย ฉันพยายามวิ่งไล่ติดตามงานที่น่าจะดีกว่าอย่างไม่ย่อท้อ และยังทำงานพิเศษนอกเวลาอีกด้วย และมันก็เป็นเรื่องสนุกสนานเมื่อได้ร่วมแสดงภาพยนตร์แนวคอมมิดี้ของริกกี เกอเวียส อย่างในเรื่อง The Bill ฉันได้รับบทดีพอสสมควร รู้สึกว่าเป็นบทที่ตรงกับตัวเองมาก แต่นักแสดงหญิงที่ชอบวิจารณ์คนหนึ่งบอกกับฉันว่า

“เราไม่ใช่ตัวประกอบ” นักแสดงหญิงที่แสนไม่หน้าคนคนหนึ่งพูดขึ้น “เราส่งเสริมบทให้กับศิลปินมากกว่า”

หลังจากนั้น ฉันก็ยังได้ร่วมแสดงในเรื่อง Hotel Babylon, EastEnders และ Ashes to Ashes อีกด้วย ฉันปลื้มมากที่ได้มีโอกาสแสดงร่วมกับดาราดังๆ อย่างเช่นคีลลี่ ฮาเวส แม้ว่าฉันจะเป็นเพียงภาพเบลอกๆ ที่ซ่อนอยู่ในแบ็กกราวนด์ก็ตาม

‘อีกไม่นานหรอกนะ’ ฉันจะเตือนตัวเองอยู่อย่างนั้นเสมอๆ *‘สักวันหนึ่งก็ต้องจับอยู่แต่ภาพของฉันคนเดียว’*

นอกจากนั้นฉันยังได้งานแสดงทางโทรทัศน์รายการหนึ่งชื่อ Fit and Fearless ซึ่งนอกจากตัวฉันแล้วยังมีผู้แสดงร่วมอีกสามคนที่ จะเดินทางเข้าไปในสถานที่ต่างๆ ทั่วประเทศอังกฤษเพื่อพิสูจน์เรื่องเหนือจริง เช่นพิสูจน์ว่ามีผีหรือวิญญาณที่แฝงอยู่ในสถานที่นั้นๆ

เมื่ออยู่ครั้งหนึ่ง เรากำลังถ่ายทำสถานที่ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นปราสาทผีสิงที่เวลส์ พอถึงตอนพลบค่ำ เราก็เข้าไปในปราสาทแห่งนั้นพร้อมด้วยช่างกล้องประจำคณะกับสื่อมวลชนอีกคนหนึ่ง ด้วยความหวังว่าเราจะสามารถจับภาพที่เหนือธรรมชาติดังกล่าวได้

“สงสัยจะเป็นเรื่องโม่อีกนั่นแหละ” ฉันบ่นกับตัวเองด้วยความรู้สึกไม่เชื่อถือนขณะเดินลงบันไดเข้าไปในอุโมงค์ที่เล่าลือกันว่าผีเด็กจำนวนมากที่ตายมานานหลายศตวรรษยังสิงสู้อยู่ แต่ทันใดนั้นเอง มันคล้ายกับมีคลื่นของความเศร้าเข้ามาครอบงำจิตใจอย่างไรบอกไม่ถูก เป็นความรู้สึกที่แทบจะจับต้องได้ มันคล้ายกับฉันสามารถยื่นมือออกไปและสัมผัสมันได้เลย ฉันมองไม่เห็นผีที่ว่าแล้วก็ไม่แน่ใจด้วยว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเองมันเป็นอะไรกันแน่ แต่มันแฝงอยู่ในจิตใจฉันอีกนานมาก

หลังจากเวลาผ่านไปอีกสองเดือนกับการถ่ายทำต่ออีกสองตอน รายการโทรทัศน์ Fit and Fearless ก็จบลงและฉันก็กลับไปสู่การวิ่งหางานใหม่อีกครั้ง จากนั้นก็ได้งานถ่ายภาพชุดล่อแหลมให้กับ Dear Deirdre' photo casebook จากหนังสือพิมพ์รายวันชื่อ The Sun ต่อมาเป็นฟรีเซ็นเตอร์ให้กับรายการโทรทัศน์ช่องหนึ่งชื่อ Smart Live Casino หลังจากนั้นก็พยายามขายแนวความคิดทำสารคดีให้กับบริษัทผลิตรายการ มันเป็นการสู้รบที่เกิดขึ้นตลอดเวลา และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันเริ่มคิดสงสัยตัวเอง

ทุกครั้งที่ได้รับการปฏิเสธ ฉันจะรู้สึกเสียหน้ามากเหมือนอึดตายถูกทำร้าย ทำไม่... สิ่งที่ฉันทำๆ มามันไม่ได้ดีเลยหรือ? มันเป็นการทำงานอย่างไร้สมองเช่นนั้นหรือ? หรือว่าฉันสวยไม่พอ? ทุกครั้งที่พลิกไปตามหน้านิตยสาร ฉันได้เห็นนางแบบหลายคนที่เคยรู้จักอยู่ในโฆษณาชิ้นต่างๆ หรือไม่ก็อาจจะอยู่ในชุดแฟชั่น บ้างก็โฆษณาเครื่อง

ล่าอาตงตงแแต่งไบหน้าสวยาม นีหมายความว่าทุกคนล้วนมีงานทำ นอกจากฉันเช่นนั้นใช่ไหม? ฉันจะรู้สึกอย่างไรนั้นตลอดเวลา

เนื่องจากฉันแวดล้อมอยู่แต่ผู้คนที่สวยงามๆ งามๆ และหมกมุ่นอยู่กับความสงสัย มันเลยทำให้ฉันยิ่งเพิ่มความสนใจให้กับรูปร่างหน้าตาของตัวเองมากขึ้นกว่าเดิม ฉันจะใช้เวลานานเป็นชั่วโมงๆ อยู่ในโรงยิม ฝึกการบริหารหน้าท้องและปั่นท้าย ก่อนหน้านั้นฉันเคยได้รับการยอมรับว่าตัวเองเป็นคนสวยและรู้สึกเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก แต่เมื่อมาถึงเวลานี้ เมื่อความรู้สึกนับถือตนเองคลอนแคลนลง ฉันก็ยิ่งหมกมุ่นกับเรื่องรูปร่างหน้าตาของตัวเองมากขึ้น ถ้าไบหน้าเกิดมีจุดต่างดำขึ้น แม้แต่จุดเดียวฉันจะไม่ยอมออกจากบ้านเด็ดขาด หรือถ้าผมที่ไวยาวมันหรืออย่างไรก็ไม่สวยฉันจะเป็นทุกข์ไปทั้งวัน ยิ่งฉันหมกมุ่นกับเรื่องต่างๆ เหล่านี้มากเท่าไร ความมั่นใจในตนเองก็ยิ่งถูกหย่อนลงไปไว้ในกระเป๋าสีเครื่องสำอาง ฉันหมกมุ่นอยู่กับตัวเองแต่ขณะเดียวกันก็ตื่นเต้นอยู่กับแสงสีและความหลงใหลอยู่กับการที่มีผู้คนจดจำฉันได้

อาทิตย์ละสี่คืนที่ฉันกับพวกเพื่อนๆ ที่พักอยู่แฟลตเดียวกันจะต้องเข้าไปในตัวเมือง เราจะใช้เวลากันเป็นชั่วโมงๆ นั่งทาเล็บ ติดขนตาปลอมและม้วนผมพร้อมๆ กับจิบวอดก้าผสมโซดาไปด้วย เมื่อเสริมสวยเสร็จก็จะหยิบเสื้อผ้าที่หรูหราแฟชั่นที่สุดมาสวมใส่ จากนั้นก็จะมุ่งหน้าไปยังไนต์คลับดังที่สุดของกรุงลอนดอน ซึ่งอาจจะเป็นไซนาไวท์, โมวิด้าหรือไม่กี่แฟนเจีย โดยที่เราจะได้เข้าไปอยู่ในรายชื่อแขกทางเอเยนซี ทั้งนี้เพราะเจ้าของคลับเหล่านั้นชอบที่จะให้ร้านของตนเติมไปด้วยพวกสาว ๆ สวยๆ โดยเราจะกรายร่างผ่านพวกที่รอคิวซึ่งมองมาด้วยความอิจฉาเข้าไปเลยเหมือนกับเราเป็นพวกสาวสังคมชั้นสูง ภายใต้อัลบั้มจะเป็นสวรรค์สำหรับนักเที่ยวเสมอ มันเป็นเหมือนสถานที่ที่ได้มาพบปะ ทำความรู้จักแล้วก็ติดต่อกันมากกว่าจะเข้ามา

หาความสำเร็จส่วนตัว มีอยู่คืนหนึ่งในคลับไซนาไวท์ ทาเนียเพื่อนร่วมแพลตฟอร์มให้ฉันดูนักฟุตบอลทีมเชลซีผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง

“ดูนั่นสิ...นั่นมันแฟรงค์ แลมพาร์ดกับแอสเลย์ โคลนี่!” เจ้าหล่อนกรีดกรีดด้วยความตื่นเต้น ขณะที่ฉันฟังสายตามองสองหนุ่มนักฟุตบอลที่อยู่ในท่ามกลางผู้คนคลาคล่ำ

“จริงๆ ด้วย” ฉันพูดพลางยกไหล่ สถานที่แบบนี้มักจะมีบรรดาหนุ่มๆ ที่มีชื่อเสียงเข้ามาเที่ยวแล้วก็มีพวกสาวๆ ที่พยายามจะเป็นคู่นอนของหนุ่มเหล่านี้ แต่ฉันไม่ต้องการก้าวขึ้นไปด้วยการร่วมหลับนอนกับคนมีชื่อเสียง ฉันต้องการแสวงหาความสำเร็จด้วยสติปัญญาและการทำงานหนักของตัวเองมากกว่า

เนื่องจากฉันมัววุ่นอยู่กับการทำงาน ดังนั้นจึงไม่มีใครมีเวลาสำหรับเรื่องรักกับใครเขามากนัก แต่ก็ออกเดทอยู่บ้างเป็นครั้งคราว สำหรับฉันแล้วการทำงานจะต้องมาเป็นอันดับแรกเสมอ และฉันยังไม่คิดจะตกลงปลงใจกับใครในช่วงเวลานี้ แต่ยังมีผู้หญิงคนไหนในโลกที่ไม่อยากมีคู่รัก?

ระยะหลังๆ นี้ฉันได้รับความสนใจจากพวกผู้ชายมากกว่าแต่ก่อนหลายเท่า มันดูราวกับว่าทุกครั้งที่ฉันออกไปข้างนอก จะต้อง มีพวกผู้ชายมาชวนพูดชวนคุย หรือถ้าเดินผ่านก็จะเป่าปากเปี้ยวปิว บางคนก็ดักรอกลางถนนเพื่อชวนไปเที่ยวด้วยกัน และยังมีอีกมากที่ออกเงินซื้อเหล้าให้ขณะนั่งดื่มในบาร์ พวกเขาภาพก็มักจะส่งดอกไม้มาให้ นอกจากนั้นก็ยังมีพวกที่ขอเบอร์โทรศัพท์ที่ฉันจากเพื่อน ถ้าฉันตกลงยอมออกเดทด้วย ชายหนุ่มเหล่านี้ก็จะพาฉันไปกินอาหารญี่ปุ่นที่ภัตตาคารสุดหรูย่านเมย์แฟร์ หรือไม่ก็พาไปนั่งในบาร์หรูเลิศย่านเวสต์ เอ็นด์ แต่จริงๆ แล้วทุกคนแทบจะเหมือนกันหมด คือเป็นพวกที่ชอบโอ้อวด

ที่น่าขยะเขยงทั้งนั้น พวกเขาต้องการเพียงแค่ว่าให้ตนเองมีชื่อว่าได้ควงสาวสวยระดับแนวหน้าไว้รอดเพื่อน หรือมีตุ๊กตาหน้ารถแสนสวยอยู่ในอ้อมแขน

เมื่ออยู่คืนหนึ่งฉันออกเดทกับชายหนุ่มซึ่งมีอาชีพเป็นนักพัฒนาที่ดินฐานะมั่งคั่ง เป็น 'นัดบอด' ที่เพื่อนจัดให้ โดยยืนยันให้ฉันออกไปพบกับเขาที่รถแท็กซี่จะเป็นในฝัน

'ประหลาดดี' ฉันคิดอยู่ในใจ จนออกไปถึงรถแล้วจึงได้เห็นว่าเขาขับเฟอร์รารีสีแดงสดมาโชว์ ซึ่งก็ยังไม่แน่ว่าเป็นเรื่องเลวร้ายอะไร ขณะเรานั่งจิบแชมเปญที่เขายืนยันว่าต้องการเป็นผู้จ่ายเงินเอง เขาได้เล่าให้ฉันฟังเรื่องการปรับปรุงและตกแต่งอพาร์ทเมนต์หรูหรางแห่งหนึ่งที่เขาจำเป็นต้องหยุดทำลงอย่างกะทันหัน ภายหลังจากที่พวกเขาเกิดไปพบว่ามิชานคัพมนุษย์อยู่ในบ้าน

มันเป็นเรื่องที่ชวนสยองขวัญไม่น้อย ฉันรู้สึกเสียใจแทนคนที่ต้องมาตายอย่างโหดเหี้ยมผิดที่ผิดทางเช่นนี้เหลือเกิน แต่ก็ต้องตกใจยิ่งไปกว่านั้นเมื่อคู่เดทของฉันได้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมา

"ทำไมพวกเขาจะต้องเข้าไปตายในนั้นด้วยก็ไม่รู้ ทำให้ผมต้องมานั่งรื้อเอกสารยกใหญ่ มันทำให้ผมเสียเวลาจริงๆ กำหนดการที่วางไว้เสียหายหมด"

ฉันได้แต่จ้องมองหน้าเขาอย่างไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้ยินคำพูดเหล่านี้หลุดออกมาจากปาก มันช่างเป็นคำพูดที่แสดงความเห็นแก่ตัวอย่างมาก ช่างเป็นมนุษย์สวะอะไรเช่นนี้!

ยิ่งออกเดทมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งผิดหวังมากเท่านั้น นี่ฉันจะไม่เจอคนที่รู้สึกชอบจริงๆ บ้างเลยเชียวหรือ? จะไม่มีโอกาสพบคนที่มีความจริงใจ เป็นผู้ชายติดดินที่ชอบในความเป็นตัวตนแท้จริงมากกว่ารูปลักษณ์ภายนอกของฉันสักคนเชียวหรือ? ใครๆ ชอบคิดกันเอาเอง

ว่าฉันจะต้องมีผู้ชายมาตอมเป็นพรวน แต่ฉันว่ารูปร่างหน้าตาของตัวเองต่างหากที่ไปดึงดูดเอาคนที่ไม่ใช่เข้ามา แล้วคนที่ใช่อยู่ไหนกันเล่า? ดูเหมือนโลกใหม่นี้ไม่ได้สร้างขึ้นมาให้ฉันได้พบคนที่ดีพอเลย

สำหรับคืนที่ไม่ได้ออกไปข้างนอกซึ่งก็มีอยู่น้อยมากนั้น ฉันกับเพื่อนร่วมแฟลตจะออกไปนั่งที่ห้องด้านหน้าด้วยกัน โดยต่างคนต่างมีแล็ปท็อปคนละเครื่อง ท่องเข้าไปในโลกอินเทอร์เน็ตเพื่อหางานทำ พร้อมทั้งอัปโหลดรูปภาพและเรื่องราวต่างๆ ใส่เฟซบุ๊กและเครือข่ายสังคมออนไลน์อื่นๆ อาจจะเป็นเพราะความไร้ประสบการณ์กระมัง ที่ทำให้ฉันไม่เคยคิดว่าใครก็ตามที่มาขอเป็นเพื่อน มันอาจนำพาอันตรายมาสู่ตัวเองได้ ที่จริงแล้วฉันค่อนข้างระมัดระวังไม่ยอมรับการนัดพบกับคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบกันมาก่อน แต่เนื่องจากบางครั้งคนเหล่านั้นก็เกี่ยวข้องเข้ามาในเรื่องงานที่ฉันทำหรือเป็นเพื่อนของเพื่อนอีกทีหนึ่ง ฉันจึงไม่รังเกียจที่จะรับเป็นเพื่อนกับพวกเขาไว้

ค่าวันหนึ่งตอนปลายปี 2007 ฉันได้เห็นโฆษณาชิ้นหนึ่งที่ต้องการนางแบบเพื่อเป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับรายการโทรทัศน์ช่องเครื่องประดับ ซึ่งเป็นช่องที่เพิ่งเปิดขึ้นใหม่ ฉันรีบส่งอีเมลไปทันทีและอีกไม่กี่วันต่อมา ฉันก็ขับรถไปเบอร์มิงแฮมเพื่ออออดิชั่น

วันรุ่งขึ้น เมื่อกลับมาถึงลอนดอนแล้ว ขณะที่ฉันเดินดูสินค้าตามร้านต่างๆ ในอิสลิงตันและจับตามองเสื้อชุดหนึ่งที่ไม่ค่อยมีปัญญาซื้อมาสวมใส่ ขณะเดียวกันก็ทั้งท้อแท้และใจคอไม่มีใครดีนักกับอออดิชั่นที่เพิ่งผ่านไป เพราะคิดว่าฉันคงทำลายโอกาสอันแสนดีของตัวเองไปเรียบร้อยแล้ว

ทันใดโทรศัพท์มือถือก็กริ่งเรียกขึ้น ปรากฏว่าผู้ที่โทรเข้ามาคือซาราห์ ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทผลิตภัณฑ์ที่จะทำการโฆษณาดังกล่าว เธอพูดกับฉันว่า

“เรายินดีต้อนรับเธอมาร่วมงานกับเรานะคะ”

คำพูดประโยคนั้นมันทำให้ฉันถึงกับตะโกนร้องออกมาด้วยความตื่นเต้น แถมยังเต้นระบำกลางถนนเสียสองสามรอบเพื่อฉลองชัยชนะอย่างไม่อับอายสายตาใคร และแน่นอน ฉันฉลองให้กับตัวเองด้วยการซื้อแจ็กเก็ตกับกระโปรงชุดใหม่ให้ตัวเองอีกด้วย

งานดังกล่าวมีสำนักงานใหญ่อยู่ในเบอร์มิงแฮม ดังนั้นฉันจึงต้องไปอยู่ที่นั่นสัปดาห์ละสัปดาห์ แต่ไม่ใช่เรื่องน่ากังวลแต่อย่างใด ฉันถือเป็นการผจญภัยอีกครั้งหนึ่ง ขณะเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋านั้นฉันเต็มไปด้วยความคาดหวังถึงบทบาทใหม่ในชีวิตอย่างแท้จริง

ในรายการดังกล่าวมีนางแบบอีกหกคนที่จะอยู่ร่วมบ้าน โดยจะออกอากาศในช่วงเวลาสองสามเดือนต่อจากนี้ ในระหว่างการฝึกอบรมและฝึกปฏิบัติรวมทั้งการศึกษาหาความรู้นั้น เราก็จะนั่งดื่มไวน์พร้อมกับทำความรู้จักซึ่งกันและกันไปด้วย ช่วงหนึ่งของการฝึกอบรมเรายังได้เดินทางไปกรุงเทพฯ เพื่อดูการทำเครื่องประดับต่างๆ ขณะที่เดินไปตามซอยแคบๆ ที่สองฟากฝั่งมีพวกแม่ค้าหาบเร่รวมไปถึงแม่ค้าขายอาหารที่มีแกงอะไรสักอย่างกำลังเดือดปุดๆ อยู่ในหม้อนั้น ฉันอดคิดอยู่ในใจไม่ได้ว่าตัวเองช่างโชคดีอะไรเช่นนี้...

“หวัดดี คนสวย” ฉันได้ยินผู้ชายไทยคนหนึ่งส่งเสียงทักทายพร้อมกับส่งยิ้มมาให้ ซึ่งฉันก็ยิ้มกว้างตอบเขาด้วย...

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ซึ่งตอนนั้นใกล้จะถึงวันคริสต์มาสแล้ว ฉันก็ไปหาพ่อและแม่เช่นที่เคยปฏิบัติมา อันที่จริงฉันไม่ได้มาเยี่ยมท่านนานพอ দুทีเดียว ซึ่งไม่เหมือนซูซี่ที่แวะเวียนไปเยี่ยมมอยู่บ่อยครั้ง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะฉันมัวแต่หลงอยู่ในวังวนที่เต็มไปด้วยแสงสีแห่งชีวิตใหม่จนไม่มีเวลาเหลือที่จะคิดถึงครอบครัว

ทันทีที่ไปถึงฉันก็ใจรอนๆ อยากจะกลับเสียแล้ว ถึงแม่พ่อกับแม่จะเตือนฉันเรื่องใบสั่งให้ไปเสียค่าปรับที่ฉันจอดรถในที่ห้ามจอด แต่ฉันก็รับๆ มาอย่างนั้นไม่ได้ใส่ใจดูแถมยังไม่ยอมไปเสียค่าปรับอีกต่างหาก

“เคธ ลูกได้ใบสั่งถึงสามใบในชั่วเวลาแค่เดือนเดียวนะ ลูกจะต้องเสียค่าปรับถึง 300 ปอนด์เชียวนะนี่” แม่ถอนหายใจขณะที่ฉันกลอกตาอย่างไม่สน “ลูกควรจะมีควมรับผิดชอบมากกว่านี้” แม่บอก

หลังจากที่ถูกแม่พร่ำเตือนเรื่องนี้อยู่สองสามวัน ฉันก็หมดความอดทนตอบหัวนๆ ด้วยความโมโหกลับไปว่า

“เลิกยุ่งกับหนี้เสียที่เถอะ” ฉันคว้ากระเป๋าขึ้นมาถือไว้ “หนูจะกลับลอนดอน” พ่อกับแม่ไม่มีวันรู้หรือว่ากำหนดการต่างๆ ของฉันมันวุ่นวายมากขนาดไหน ฉันยุ่งกับงานจนเกินกว่าจะมาให้ความสนใจกับการเสียค่าปรับเรื่องการจอดรถในที่ห้ามจอดบ้างบออคแตกนั้น พ่อแม่ไม่เคยเข้าใจอะไรเลยจริงๆ

เมื่อเข้าปี 2008 ฉันขจัดความคิดต่างๆ ออกไปจากใจ บอกตัวเอง ว่าปีนี้จะต้องเป็นปีของฉัน เป็นปีที่ฉันจะต้องพบกับความสำเร็จให้ได้
อย่างไรก็ตาม หลังจากเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่วัน ซาราห์แห่งโทรศัพท์มือถือเครื่องประดับก็โทรศัพท์มาบอกว่า ขณะนี้บริษัทกำลังมีปัญหาทางด้านกฎหมายจึงยังไม่สามารถออกอากาศได้ จะต้องรอเวลาต่อไปอีกอย่างน้อยสิบสองเดือน

อันที่จริงฉันเป็นคนที่มีความอดทนสูง แต่ขณะนี้ตัวเลขในบัญชีธนาคารมันลดต่ำลงทุกขณะ ฉันจะมามัวนั่งคร่ำครวญในความโชคร้ายของตัวเองไม่ได้ ทุกเช้า เพื่อเป็นการบำรุงจิตใจให้สดชื่นเข้าไว้ ฉันจะบอกกับตัวเองว่า...สักวันหนึ่งวันของฉันจะต้องมาถึงแน่นอน พร้อมกัน

ฉันก็จะร้องเพลง 'I'm a Believer' ของคริสติน่า มิเลียน หลังจากเวลาผ่านไปไม่นาน ฉันก็ได้งานเป็นพิธีกรในรายการโทรทัศน์ชื่อ 'Fame TV' ซึ่งผู้ชมจะส่งวิดีโอคลิปเข้ามาในรายการ ขณะเดียวกันก็จะทำหน้าที่เป็นสาวข้างสังเวียนที่ Cage Rage Mixed Martial Arts contests ซึ่งงานนี้ในแต่ละรอบเราจะต้องเดินไปรอบๆ สังเวียนด้วยเสื้อฝ้ายน้อยชิ้น แต่เราก็ได้เดินทาง ได้พักในโรงแรมหรูและยังได้เข้าไปแสดงใน Wembley Arena อีกด้วย ผู้คนที่เราได้พบก็ล้วนแต่จิตใจดี และเงินค่าจ้างที่ได้รับก็น่าพอใจ

และเพื่อให้เวลาในแต่ละวันหมดไปอย่างมีประโยชน์ ฉันได้เข้าฟิตเนสเพื่อบริหารร่างกายให้รูปร่างดีมากขึ้น และด้วยความช่วยเหลือของเทรนเนอร์ส่วนตัว ฉันเริ่มยกน้ำหนักและหัดชกมวย ซึ่งนอกจากจะช่วยให้ร่างกายแข็งแรงขึ้นแล้ว ฉันก็ยังรู้สึกว่าการออกกำลังกายขึ้นอีกด้วย แต่ปรกติแล้วฉันจะระวังตัวอยู่เสมอ จะไม่เดินเข้าไปในที่ซึ่งดูน่าอันตรายแต่เพียงลำพังหรือใช้รถแท็กซี่ที่ไม่มีใบอนุญาต ไม่มีคำว่า 'ระวังมากเกินไป' ในลอนดอนอยู่แล้ว

'ถ้าเกิดมีใครจู่โจมเข้ามาเล่นงาน รับรองว่าฉันสามารถป้องกันตัวเองได้แน่' ฉันคิดอยู่ในใจขณะตะตอยกระสอบทรายอยู่ ซึ่งขณะนั้นฉันเชื่อเช่นนั้นจริงๆ

3

เพื่อนชาย

คุณรู้ใช่ไหมว่าเวลาเครื่องเงินมันหมองหรือพลอยสวยที่เคยแพรวพราวมันหม่นมัวลงนั้นเป็นอย่างไร? ตอนปลายเดือนมกราคม 2008 นั้นเอง ชีวิตใหม่ที่กำลังจรัสแสงของฉันก็พลันหม่นมัวลงเช่นกัน ฉันเบื่อหน่ายกับการทำงานแบบวันต่อวันโดยไม่รู้ว่าจะได้รับเช็คใบต่อไปจากที่ไหนเต็มที เบื่อหน่ายกับการที่จะออกไปจ้อเรื่องไร้สาระในรายการโทรทัศน์ที่ไม่มีคนดู รู้สึกวิงเวียนอยู่กับการวิ่งรอกแคสติ้งไม่หยุดหย่อน แล้วก็เจอกับคำปฏิเสธหรือไม่ก็ได้รับการตอบรับสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันอยู่อย่างนั้น ดังนั้น ซึ่งมันก็ตามแบบของเคธี่นั่นแหละ ฉันตัดสินใจว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างกับเรื่องนี้เสียแล้ว

ฉันบอกกับตัวเองว่า ‘เราควรจะไปหางานโมเดลลิงแล้วก็ได้’ ให้ความสนใจแต่เฉพาะรายการทีวีที่ดีๆ เท่านั้น’ ซึ่งความตั้งใจอันแน่วแน่เช่นนี้มักก่อให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นได้อย่างไม่น่าเชื่อ ‘ที่จริงเราทำงานเป็นผู้สื่อข่าวก็ได้ หรือไม่ก็ไปทำงานต่างประเทศสักพักเพื่อยกระดับตัวเอง’

สำหรับชีวิตด้านสังคม การที่จะออกไปงานปาร์ตี้หรือทะเลนอน

อยู่ตามคลับต่างๆ ไม่ได้สร้างความตื่นเต็นำสนใจให้ฉันได้อีกต่อไป เช่นกัน บางครั้งฉันก็อดคิดสงสัยไม่ได้ว่าที่เพื่อนๆ ชอบคบหาด้วยนั้น เป็นเพราะชอบที่ฉันมีความเป็นตัวของตัวเองหรือเพราะรูปร่างหน้าตา และงานที่ฉันทำอยู่กันแน่... ชีวิตนี้มันตื้นๆ และผิวเผิน มีแต่สิ่งปรุงแต่ง มากกว่าที่ฉันจะตระหนักรู้ได้เช่นนั้นหรือ? มันน่าจะดีนะถ้าฉันจะมีเพื่อนชายกับเขาสักคน... ฉันคิดอยู่ในใจ เป็นใครสักคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับโลกนั้นเลย เป็นใครสักคนที่ฉันสามารถออกไปเที่ยวด้วยในวันหยุดหรือไม่ก็ไปดูหนังด้วยกัน เป็นใครสักคนที่รักในความเป็นตัวตนแท้จริง ซึ่งอยู่ภายในของฉันมากกว่าจะมองเพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก

แล้วก็ถึงคืนหนึ่งในเดือนกุมภาพันธ์ ขณะที่ฉันนั่งอยู่บนโซฟา โดยมีแอลป์ที่อบต้งอยู่ตรงหน้า ในระหว่างที่ไล่หางานทำอยู่นั้นฉันก็เปิดเข้าไปในเฟซบุ๊กและพบว่า มีผู้ชายคนหนึ่งทักฉันเข้ามา บอกว่าเขาชื่อ แदनนี่ ลินซ์

‘ใครกันนะ?’ ฉันคิดขณะที่มองดูรูปที่ปรากฏอยู่ เป็นรูปของผู้ชายคนหนึ่งที่มีหน้าตาดีมาก อยู่ในชุดเครื่องแบบคล้ายๆ นักแข่งรถ สีนํ้าเงิน โพลสท่าคาราได้อย่างน่าประทับใจมาก ฉันนึกไม่ออกเลยจริงๆ ว่าเขาเป็นใคร แต่ในกลุ่มเราก็มียุ่เพื่อนๆ ถึงสามสิบคน แล้วก็ยังมีคนที่ฉันได้พบขณะทำงานเป็นสาวข้างสนามแข่งขันที่ The Cage Rage อีกไม่น้อย หรือว่าฉันจะเคยพบเขาตอนนั้น? ฉันพยายามนึกอย่างไรก็นึกไม่ออก แต่คิดว่ามันน่าจะมีความเป็นไปได้ ฉันแทบไม่ต้องใช้ความคิดเลยตอนที่รับเขาไว้ในรายชื่อเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเป็นคนหน้าตาดีออกขนาดนี้ เพียงแค่มองไปหน้าด้านข้างก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาจะต้องเป็นคนมีเพื่อนฝูงจำนวนมาก ขณะอ่านข้อความที่เขาส่งมาซึ่งเป็นการแนะนำตัวเองนั้น ฉันก็อดยิ้มไม่ได้ เขาเล่าว่าขณะนี้เขาสนใจในเรื่องศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบผสมและเป็นแชมป์

กราฟฟลิงด้วย

ฉันรู้ว่ากราฟฟลิงคล้ายๆ กับมวยปล้ำ ดังนั้นมันช่วยไม่ได้ที่ฉันจะเกิดความรู้สึกประทับใจที่เขาเป็นคนที่วินัยต่อตนเองและมีความมุ่งมั่นแท้จริงที่จะเป็นแชมป์ให้ได้ เป็นไปได้ไหมว่าคนที่เขานักกีฬาอย่างเขาน่าจะมีสาระกว่าพวกผู้ชายที่ฉันเคยคบหามา? ฉันรีบพิมพ์คำว่า 'สวัสดี' ส่งกลับไปให้ และอีกสองสามอาทิตย์หลังจากนั้นเราก็เขียนข้อความโต้ตอบกันตลอด

แดนนี่ถามฉันเรื่องงานที่ทำอยู่และสรรเสริญเยินยอมากมาย บอกว่าฉันดูดีมากและมีใบหน้าที่สวยงามทีเดียว มันทำให้ฉันปลื้มจนตัวลอย นอกจากนั้นเขายังฝากคำหวานไว้ได้รูปในอัลบั้มของฉันด้วย ยืนยันว่าฉันเป็นคนที่มีความสุขพิเศษสุดจริงๆ

ด้วยความอยากรู้ทำให้ฉันส่งข้อความไปถามเขาว่า 'คุณจะไปดูการแข่งขันต่อสู้ใน Reading สุดสัปดาห์นี้หรือเปล่า? เพราะฉันจะอยู่ที่นั่น จะยินดีอย่างยิ่งถ้าได้พบคุณ'

ทันทีที่ฉันเดินเข้าไปในสนามแข่งขันในวันอาทิตย์ในชุดกางเกงขาสั้นกับเสื้อเอวลอย ฉันก็เหลือบไปเห็นแดนนี่ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะชั้นริงไซด์ ที่ปรกติแล้วจะจัดไว้สำหรับพวกว็อล์ฟเท่านั้น พอการแสดงจบฉันก็เดินออกมาที่โถงกลางโดยมีเขาเดินตามมาติดๆ

พอได้ยินเสียงใครคนหนึ่งร้องเรียกชื่อ ฉันก็หันขวับไปมอง... แล้วก็พบว่ามันเป็นแดนนี่นั่นเอง...

ฉันแทบสะดุดล้มหายใจ เขาช่างหล่ออะไรเช่นนี้? ร่างสูงกว่า 6 ฟุต พืดเปรี้ยะด้วยกล้ามเนื้อ นอกจากนั้นเขายังสุดสมาร์ทอยู่ในกางเกงยีนส์กับสเวตเตอร์ของโดลเช่ แอนด์ แกบบาน่าอีกด้วย ฉันส่งยิ้มกว้างให้

“สนุกไหมคะ?” ฉันทาม

จากนั้นเราก็เริ่มคุยกัน หน้าตาฉันร้อนผ่าวไปหมด เมื่อแดนนี่เอ่ยปากชมความสวยของฉันอย่างอึกๆ อักๆ อยู่ครึ่งแล้วครึ่งเล่า...ช่างน่ารักเหลือใจ!

ฉันอยากคุยกับเขาให้มากกว่านี้จริงๆ แต่ก็รู้ว่าถึงเวลาต้องไปทำงานต่อแล้ว

“คืออย่างนี้นะคะ ฉันคงแยแน่ถ้าออร์กไนเซอร์มาเห็นฉันคุยกับแขกอยู่อย่างนี้ เขาเป็นว่าพอฉันเสร็จงานเราจะไปหาอะไรดื่มกันต่อก็ได้ ฉันจะให้ซื้อคุณไวท์บาร์ที่เราจะไปถ้าคุณไม่รังเกียจ”

เขาตกลงทันทีก่อนจะเดินจากไป ส่วนฉันก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความปลาบปลื้ม

กว่าฉันจะไปถึงบาร์ก็อีกตั้งชั่วโมงครึ่ง เพราะต้องเสียเวลาอยู่กับการจัดเก็บข้าวของแล้วยังต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าอีกด้วย เมื่อไปถึงที่นั่นขณะกวาดตามองไปรอบๆ ฉันคิดอยู่ในใจว่า *‘หรือเขาจะเบื่อกับที่ต้องรอนานก็เลยกลับไปแล้ว’* แต่แล้วก็เห็นเขานั่งอยู่ที่บาร์ พอเห็นฉันเข้าสีหน้าก็ขึ้นขึ้นมาทันที ขณะนั่งจิบเบียร์อยู่ด้วยกัน แดนนี่บอกฉันว่า เขาอายุยี่สิบแปดและอยู่ที่แฮมเมอร์สมิท เรานั่งคุยกันอีกสักชั่วโมงเห็นจะได้ แล้วฉันก็เงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาข้างผนังก่อนจะเลื่อนตัวลงจากสตูลหน้าบาร์

“ฉันคงต้องขอตัวกลับก่อน” ฉันบอกพร้อมกับหยิบกระเป๋าขึ้นมามีถือ ก่อนที่จะจากกันวันนั้นเราต่างสัญญาว่าจะคุยกันต่อทางเฟซบุ๊ก

แดนนี่ไม่ใช่ผู้ชายเปี่ยมเสน่ห์กว่าผู้ชายคนไหนที่ฉันเคยคบหา เขาออกจะดูขี้อายและมีท่าทางเกรงใจเสียด้วยซ้ำ แม้ว่าฉันจะชื่นชมในตัวเขา แต่ก็ไม่ถึงกับจะทำให้ต้องเก็บไปเพื่อแต่อย่างใด อีกประการหนึ่ง มันก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรไม่ใช่หรือที่จะติดต่อกันไว้? บางที

เราอาจจะออกเดทกันบ้าง ดูสิว่ามันจะมีอะไรตามมา ทำทางเขาดูเป็นคนจริงใจ ติดดินและช่างเอาอกเอาใจ รับฟังทุกอย่างที่ฉันพูด มากกว่าจะคุยโวโอ้อวดเกี่ยวกับสรรพคุณของตัวเอง ดูเขาจะห่างไกลจากผู้ชายที่ไม่ดีทั้งหลายที่ฉันเคยผ่านพบมา ซึ่งตรงจุดนี้ทำให้ฉันชอบ

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อฉันเปิดเข้าไปในเฟซบุ๊ก ก็พบว่าเขาได้ส่งข้อความที่บอกเบอร์โทรศัพท์มือถือมาให้แต่เช้า...

‘จีจ...ฉลาดจัง!’

หลังจากนั้นเราก็เริ่มคุยกันทุกวัน เราค่อนข้างจะเข้ากันได้ดีทีเดียว แदनนี่เปิดเผยกับฉันว่า ขณะที่เขายึดการต่อสู้เป็นอาชีพอยู่นี้ เขาก็กำลังศึกษาวิชาคอมพิวเตอร์อยู่ที่มหาวิทยาลัย นอกจากนั้นเขายังมีที่ดินอยู่ในเคนท์และแมนเชสเตอร์อีกด้วย ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกประทับใจมาก ผู้ชายคนนี้จัดว่าเป็นคนที่มีทั้งสมองและสติปัญญาคนหนึ่ง ฉันชอบความเป็นคนมีพลังใจและมีความใฝ่สูงในตัวเขา เพราะฉันเองก็เป็นเช่นนั้น มันทำให้ฉันรู้สึกดีกับเขามากขึ้น ดังนั้นเมื่อเขาขออนัดออกเดทด้วย ฉันก็ตอบรับด้วยความยินดี โดยที่ฉันเสนอว่าเราควรไปที่คอมมิตี คลับที่อยู่ในละแวกเลสเตอร์ สแควร์ เพราะที่นั่นบรรยากาศดีเหมาะแก่การพักผ่อน เราสามารถนั่งคุยกันได้สบาย

เรานัดพบกันตอนสองทุ่มริมถนนหน้าร้าน ขณะเตรียมตัวไปพบเขานั้นฉันตื่นเต้นจนต้องใส่บีนปวน เสริจสรรพก็จับรถไฟใต้ดินเข้าไปใจกลางกรุงลอนดอน

ฉันต้องรออยู่นานครึ่งชั่วโมงกว่าที่เขาจะโผล่มาด้วยท่าทางกระหืดกระหอบ รีบอธิบายถึงสาเหตุที่มาช้าว่าเป็นเพราะเขาหลงทาง...

‘แปลกจังแฮะ...’ ฉันคิดอยู่ในใจ เป็นไปได้อย่างไรที่ชาวลอนดอนจะไม่รู้จักทางมาเลสเตอร์ สแควร์ แต่แล้วฉันก็ลืมความขឹងใจนี้เสียสิ้น เมื่อเราเดินควงคู่กันเข้าไปในคอมมิตี คลับ โดยที่แदनนี่โอบไหล่

ฉันไว้ตลอดเวลา ซึ่งจากปลายหางตา ฉันสังเกตเห็นเขามยิ้มอยู่ขณะบอกว่า ชุดที่ฉันสวมใส่วันนี้สวยมากเพียงใด

“ขอบคุณค่ะ!” ฉันตอบขณะก้มลงมองกางเกงยีนส์สีดำแบบเนื้อกับเสื้อผ้าไหมหลวมๆ ชุดที่ตัวเองแต่งอยู่ “คุณก็เหมือนกัน”

ขณะที่ทรุดตัวลงนั่งในเก้าอี้นั้นเป็นเวลาพอดีกับที่นักแสดงตลกคนแรกเดินออกมาบนเวที แदनนี่ค่อยแต่จะโอบแขนอยู่รอบไหล่ไม่ยอมปล่อย ซึ่งทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเขาออกจะล้าหน้ามากไปหน่อย นี่เป็นการออกเดทครั้งแรกของเราแต่เขากำลังทำเหมือนกับเราเป็นคู่รักกันเรียบร้อยแล้ว

“ผมจะเล่าเรื่องแม่ยายผมให้ฟัง...” นักแสดงตลกตรงหน้าเริ่มตื้นขึ้น ทันใด...จากปลายหางตาฉันสังเกตเห็นแदनนี่กำลังจ้องมองหน้าฉันอยู่แทนที่จะชมการแสดงบนเวที นี่เขากำลังมองอะไรอยู่...มันมีอะไรติดที่แก้มฉันหรือไง?

เมื่อหยุดพักครึ่งเวลา ฉันก็ลุกขึ้นขอตัวไปห้องน้ำ

แदनนี่พลอยยืนตาม ทั้งยังบอกว่าเขาจะเป็นคนพาฉันไปส่งหน้าห้องน้ำเอง ไม่เพียงเท่านั้น เขายังยื่นคอยจนกระทั่งฉันออกมาอีกด้วย เหมือนอัศวินสมัยโบราณไม่มีผิด ฉันยิ้มให้เมื่อเราต่างทรุดตัวลงในที่นั่งอีกครั้ง

หลังจากการแสดงจบลง เราไปต่อที่จีเวล บาร์ในย่านพิคคาดีลลี เซอร์คัส เพื่อหาอะไรดื่ม แदनนี่เล่าเรื่องงานศิลปะป้องกันตัวที่เขาทำเพิ่มเติม และเล่าต่อว่าเขาถึงขนาดจัดทัวร์ไปรอบประเทศอังกฤษมาแล้ว ส่วนฉันก็เล่าเกี่ยวกับเรื่องงานเดินแบบและพิธีกรโทรทัศน์ให้เขาฟัง จนกระทั่งห้าทุ่มครึ่ง ฉันจึงขอตัวกลับเพราะต้องการไปให้ทันรถใต้ดินที่ยาวสุดท้าย

“วันนี้สนุกมากเลยค่ะ” ฉันบอกเขาด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าขณะที่

เรากล่าวคำร่ำลากันตรงทางเข้าสถานีรถไฟใต้ดิน ตอนที่เรารู้บลากัน
อย่างอ้อยอิ่งนั้น แม้มันจะไม่มีแสงพลุที่สวยงามสว่างไสวขึ้นก็จริง ทว่าก็ยังเป็น
ความรู้สึกที่ดีมากๆ อยู่นั่นเอง

แดนนี่แสดงความผิดหวังที่เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเสียเหลือ
เกิน เขาพยายามรั้งฉันไว้ให้อยู่ต่อ

“พรุ่งนี้ฉันมีอดีตชั้นแต่เช้าเลยล่ะ เอาไว้พบกันหลังจากนั้นก็
แล้วกันนะคะ” ฉันปลอบใจด้วยยิ้มกว้าง ก่อนจะเดินไปยังช่องขาย
ตั๋ว “ว้าว...ท่าทางเขาเหมือนจะติดใจเราเข้าแล้วจริงๆ นะนี่” ฉันคิด
อย่างมีความสุข ขณะที่รถใต้ดินสายนอร์ธเธิร์น ไลน์ พาฉันมุ่งหน้าสู่
โกลเดอส์ กรีน

พอลงจากรถฉันก็พบว่าเขาได้ส่งข้อความเข้ามาแล้ว เป็นข้อความ
ที่บอกว่า...เขาไม่อาจหยุดคิดถึงฉันได้เลย...ถ้าเราจะพูดถึงแง่ดี...
แดนนี่เป็นคนจริงจัง เป็นชายหนุ่มที่ประสบความสำเร็จ เป็นคนจริงใจ
และไม่มีท่าว่าเขาจะหลอกวงฉันเลย มันช่างเป็นการเปลี่ยนแปลงที่
น่าชื่นใจอะไรเช่นนั้น!

ค่ำวันถัดมา เราได้ร่วมดื่มและรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน
และแดนนี่ก็ดูเอาอกเอาใจฉันไปเสียทุกอย่างเหมือนเคย พร่ำพูดอยู่
นั้นแล้วว่าเขาดีใจมากแค่ไหนที่ได้พบฉันอีก

เพราะความเป็นคนกระเป๋านัก แดนนี่ยืนยันที่จะเป็นคนออก
เงินค่าใช้จ่ายทั้งหมด นอกจากเงินปีกใหญ่ในของใส่เงินแล้ว ฉันยัง
สังเกตเห็นว่านาฬิกาข้อมือของเขาเป็นยี่ห้อคาร์เทียร์รุ่นแพงที่สุดเท่าที่
ฉันเคยเห็นมา รวมทั้งรองเท้าพื้นบางเฉียบที่เขาสวมอยู่ก็ราคาไม่ต่ำ
จะต่ำกว่า 400 ปอนด์ ท่าทางเขาดูเป็นคนมีเงินคนหนึ่ง แต่พอเราไป
ถึงบ้านเขาครั้งแรก ฉันก็ต้องพบกับความแปลกใจ เพราะมันเป็นแค่
แฟลตขนาดเล็กที่อยู่ปากตะวันตกของลอนดอน นอกจากเขาแล้วก็

ยังมีทั้งแม่และน้องชายพำนักอยู่ด้วย อันที่จริงฉันไม่ได้แคร์กับเรื่องที่อยู่อาศัยของเขาเลย เพียงแต่รู้สึกแปลกเมื่อคิดถึงทุกสิ่งที่เขาเคยคุยให้ฉันฟัง

แดนนี่พูดเป็นเชิงอธิบายว่า เขามาอยู่ที่นี้เพียงชั่วคราวเพราะใกล้กับโรงยิมที่เขาฝึกสอนอยู่ แต่ฉันไม่ถึงกับจะเชื่อคำพูดของเขาเสียทีเดียว เป็นไปได้หรือไม่ว่า เขาอาจจะไม่ประสบความสำเร็จเหมือนที่คุยให้ฟังก็ได้? ถึงกระนั้น ฉันก็ไม่อยากมีความคิดตื้นๆ มองอะไรผิวเผินเหมือนพวกนางแบบที่มองเห็นแต่เงิน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่รวยจริงอย่างที่พูดแต่ฉันก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าเขาเป็นคนดีคนหนึ่ง ประการสำคัญก็คือ ฉันเป็นใครถึงจะไปตัดสินเขา?

เมื่อสัปดาห์แรกของการคบหาผ่านไป เราได้ออกไปรับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน เดินควงแขนเข้าออกอยู่ตามร้านรวงต่างๆ ซื้ออาหารจิ้นกลับมารับประทานที่บ้านฉัน แดนนี่ไม่เคยแสดงความไม่พอใจเรื่องการออกไปเที่ยวข้างนอกหรือไปไนต์คลับ ขณะที่เรานั่งรับประทานอาหารบะหมี่ผัดอยู่บนโซฟาด้วยกันนั้น ฉันอดคิดไม่ได้ว่านี่คือสิ่งที่เคยขาดหายไปจากชีวิต ฉันต้องการใครสักคนที่จะซุกตัวอยู่ด้วยกันที่บ้าน เป็นใครบางคนที่มีแต่ความอ่อนโยนสุภาพ มีเสน่ห์น่ารักและพร้อมที่จะอุทิศตนให้ฉันโดยสิ้นเชิง เป็นบุคคลที่ทำให้ฉันมีความรู้สึก ว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลกนั่นเอง

แดนนี่กับฉันติดต่อกันอยู่ตลอดเวลา เขาจะส่งข้อความทั้งออนไลน์และในเฟซบุ๊กมาให้ฉันอยู่ไม่ขาดสาย ทั้งยังโทร.เข้ามาถือือเป็นประจำอีกด้วย ถ้าฉันกำลังทำงานไม่สามารถรับโทรศัพท์ได้ เขาก็จะโทร.เรียกอยู่อย่างนั้น จะคอยถามว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน แต่งตัวอย่างไร เป็นต้น เวลาที่เราอยู่ด้วยกันเขาจะแสดงออกถึงความจริงใจอย่างน่าพิศวง

บิวดีฟลา...ก็ไม่ได้เคยชอบแพะ

มันเป็นอะไรที่ออกจะมากเกินไป แต่ฉันก็ชอบเขามากเช่นกัน ฉันหัวทิ่มหัวต้ออยู่กับความใสใจทั้งหลายที่เขามอบให้ ทุกครั้งที่เขาเห็นภาพสะท้อนของเราในกระจกหน้าร้านค้า เขาจะยิ้มออกมาอย่างปลาบปลื้มพร้อมกับกล่าวว่า เราสองคนช่างเป็นคู่ที่เหมาะสมกันเหลือเกิน เขายังขอให้ฉันถ่ายรูปตัวเองเพื่อที่เขาจะได้เอาไปติดไว้ข้างเตียงด้วย

นอกจากนั้น ท่าทางเขาเหมือนจะประทับใจกับงานที่ฉันทำอยู่มาก และพอฉันเล่าเรื่องไปอดีตชิ้นงานใหม่ เขาก็จะรีบสนับสนุนด้วยน้ำใสใจจริง

“มันเป็นรายการเรียลิตีชื่อ Candy Crib เขาจะให้พวกนางแบบมาอยู่รวมกันในสถานที่ซึ่งเป็นความลับแห่งหนึ่ง แล้วแต่ละอาทิตย์ก็ให้ผู้หญิงช่วยกันโหวตออก มันเป็นโอกาสดีสำหรับฉันมาก” ฉันเล่าให้เขาฟังด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

แดนนี่ยิ้มและกอดฉันไว้แน่น หัวใจดูจะพองโตด้วยความภาคภูมิใจ...

เขาเล่าให้ฉันฟังว่าพ่อของเขาเป็นนักมวยปล้ำที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง แต่พอกับแม่แยกทางกัน ซึ่งทำให้เขามีชีวิตในวัยเด็กที่ค่อนข้างยากลำบาก คำบอกเล่านั้นทำให้ฉันสงสารเขาจับใจ เพราะฉันมีวัยเด็กที่มีความสุขมากและรู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะโชคดีเช่นนั้น จากนั้นเขาก็เล่าต่อว่าเพื่อนสนิทของเขาเพิ่งเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุจากงานก่อสร้างที่ทำอยู่เมื่อไม่นานมานี้เอง

“โธ่ น่าสงสารจริง” ฉันโถมตัวเข้าไปกอดรัดเขาไว้แน่น อยากจะดูแลเขา อยากทำให้ความเจ็บปวดในหัวใจเขาหายไปให้หมดสิ้น...

ปลายวันหนึ่ง แดนนี่พาฉันไปยังโรงยิมที่เขาทำงานอยู่ ขณะปีนขึ้นไปบนจักรยานออกกำลังและเริ่มลงมือปั้นให้หมุนอยู่ย่น ฉันสังเกตเห็น

อยู่ว่าเขาจ้องมองมาที่ฉันมากกว่าจะสนใจกับการยกน้ำหนัก และถ้ามีผู้ชายคนไหนหันมามองฉัน สีหน้าของเขาจะบอกความระแวงขึ้นมาทันที เหมือนเขากำลังคิดอยู่ว่าฉันอาจจะโผล่เข้าไปจูบใครสักคนต่อหน้าต่อตาเขาอย่างนั้น

“อืม...หวังว่ากรีฑาท่าทางแบบนี้คงจะไม่พัฒนาเป็นโรคชายขี้เหิงหรือกะนะ” ยังจำได้ว่าตอนนั้นที่เขาเดินเข้ามาจูบฉันคิดอยู่ในใจอย่างนั้นจริงๆ

“นี่...อย่ามาทำอย่างนั้นะ” ฉันผลักไสเขาอย่างหยอกล้อ “ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่คุณจะมาจูบฉันแบบนี้” นี่เขาต้องการแสดงให้ผู้ชายทุกคนในสถานที่นี้รับรู้ไว้ว่าฉันเป็นของเขาเพียงคนเดียวอย่างนั้นหรือ?

วันสุดสัปดาห์แรก เมื่อฉันขับรถไปรับ เขาก็ยื่นตุ๊กตาทมิตัวเล็กๆ กับกุหลาบสีแดงดอกเดียวมาให้ ฉันยิ้มพร้อมกับกล่าวคำขอบขอบคุณ ทันใดเขาก็หันมามาและเอ่ยออกมาเต็มปากเต็มคำว่าเขารักฉัน ซึ่งสร้างความแปลกใจให้กับฉันอย่างมาก

“อู๊ย...ขอบคุณมากค่ะ” ฉันหัวเราะคิกคัก พยายามข่มความรู้สึกขีดเซินที่กำลังเกิดอยู่ลงไว้ เราเพิ่งรู้จักกันไม่กี่วันแท้ๆ! แดนนี่ยังไม่เคยพบปะกับครอบครัวหรือเพื่อนฝูงของฉันเลยสักครั้ง แต่มาบอกรักฉันแล้ว...รู้สึกว่ามันค่อนข้างจะรวบรัดมากเกินไปหน่อยซึ่งทำให้ฉันเกิดความรู้สึกอึดอัดใจอย่างช่วยไม่ได้ ขณะเดียวกันฉันก็เริ่มบังเกิดความสงสัยว่า สิ่งที่เขาเคยเล่าให้ฉันฟังมาทั้งหมดนั้นมันมีความจริงอยู่มากน้อยแค่ไหน เพราะฉันยังไม่เคยเห็นถ้วยรางวัลหรือหนังสือตำราเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในห้องนอนเขาเลยสักชิ้น และดูเหมือนเขาจะมีเวลาว่างมากมายที่จะโทรศัพท์มาหาหรือส่งอีเมลมาถึงฉัน เขาไม่ได้เป็นนักพัฒนาที่ตื่น เป็นนักศึกษา หรือเป็นแซมเปี่ยนศิลปะการป้องกันตัวอย่างที่คุยให้ฉันฟังหรือ? ท่าทางมันเหมือนกับเขานั่งอยู่หน้า

คอมพิวเตอร์ที่บ้านตลอดทั้งวันมากกว่า ที่เขาคุยโม้มาทั้งหมดเพื่อให้ฉันรู้สึกประทับใจในตัวเขาใช่หรือไม่? นี่เขาคิดว่าฉันอาจไม่ชอบเขาอย่างที่เขาคืออยู่เช่นนั้นหรือ? และเมื่อแดนนี่เสนอขึ้นมาว่า เราควร จะย้ายมาอยู่ด้วยกัน ฉันก็เริ่มสำเหนียกสัญญาอันตรายขึ้นมาทันที!

เนื่องจากฉันอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่ช่วยกันออกค่าเช่า ทั้งเพื่อนร่วมบ้านและตัวฉันเองต่างยึดถือกฎที่ไม่จำเป็นต้องเขียนขึ้นไว้ว่าจะเอาผู้นอ้ามาอยู่ร่วมด้วยไม่ได้ นี่จึงทำให้เป็นข้ออ้างอย่างดีสำหรับแดนนี่ ที่เสนอว่า ให้เราออกไปหาที่ใหม่เพื่อจะได้อยู่ร่วมกัน แม้โดยความเป็นจริงเราจะเพิ่งรู้จักกันแค่สิบสองวันก็ตาม

ดูเหมือนเขาจะวางแผนไว้หมดแล้ว เขาบอกว่าจะเช่าห้องในชื่อฉันโดยที่เขาจะเป็นคนออกค่าเช่าเอง เขามองเห็นภาพว่ามันจะเป็นรังรักที่เราสองคนสามารถอยู่ด้วยกันหลุดพ้นจากโลกภายนอกทั้งปวง คล้ายกับเขาต้องการให้ฉันเป็นของเขาคนเดียวเท่านั้น

“ฉันไม่เห็นด้วยเลยคะแดนนี่” ฉันตอบอ่อนโยน “คือ...ฉันเป็นคนรักอิสระ ชอบอยู่กับเพื่อนมากกว่า” ซึ่งเมื่อมาคิดถึงคำพูดนี้ในตอนหลัง มันเหมือนกับฉันทำลายความกระตือรือร้นของเขาเสียสิ้น อันที่จริงตอนนั้นเราต่างมีความสุขมากเมื่อได้พบกัน เพียงแต่เขาคิดอะไรที่มันเกินตัวไปหน่อย ซึ่งถ้าฉันเป็นฝ่ายที่คอยเตือนสติ เขาอาจสร้างความฝันเพื่อเราสองคนก็ได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อสัปดาห์ที่สองของความรักแบบไม่ลืมหูลืมตาผ่านไป ความสงสัยของฉันก็ดูจะเพิ่มมากขึ้น มีอยู่คืนหนึ่ง ฉันไปที่บาร์เกย์ในย่านโซโห มันเป็นบาร์ที่หาเนียเพื่อนร่วมแพลตทำงานอยู่และแดนนี่ก็โทรศัพท์เข้ามาพอดี ฉันก็เลยถามว่าเขาอยากจะไปพบเราสองคน ที่นั่นหรือไม่ ซึ่งแดนนี่ก็ตอบตกลง แต่ทันทีที่เขาเดินผ่านประตูเข้าไปและรู้ว่า เป็นบาร์เกย์ สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงด้วยความไม่พอใจอย่างเห็น

ได้ชัด แสดงออกมาอย่างชัดเจนเลยว่าเขาไม่ต้องการนั่งที่นั่น แต่ฉันดึงมือให้เขาทรุดลงนั่งข้างตัวพร้อมกับบอกว่า “ที่นี้อาจจะเป็นบาร์เกย์ก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเข้ามาล้อมทำอะไรคุณนี่ ไม่เอา่น่า แदनนี่ อย่าเครียด...หาอะไรดื่มก่อนดีกว่า”

แต่ไม่มีประโยชน์ที่จะไปชี้แจงแสดงเหตุผลอะไรกับเขา แदनนี่ ผุดลุกขึ้นยืนแล้วก็เดินออกจากบาร์ไปเลย ปรกติฉันไม่ชอบการทะเลาะเบาะแว้งอยู่แล้วก็เลยเดินตามออกไปเพื่อปลอบให้เขาสงบลง

ทันทีที่รู้ว่าตัวเองได้ตั้งใจแล้ว แदनนี่ก็กลับเป็นคนง่ายๆ แบบเดิม ซึ่งฉันไม่ได้สบายใจตามไปด้วยเลย เพราะลึกลงไปในใจ ฉันเริ่มถามตัวเองอย่างจริงจังว่าอยากอยู่กับคนแบบนี้หรือไม่ ฉันมีเพื่อนเป็นเกย์หลายคนและเกลียดความคิดอคติเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก แต่แदनนี่ก็มีด้านดีอยู่ เขาเป็นคนปากหวาน ช่างเอาใจและใจกว้างมาก นอกจากนั้นเขายังไม่ใช่คนประเภทหลงใหลงานปาร์ตี้ต่างๆ อีกด้วย

ตอนปลายสัปดาห์เดียวกันนั้น ภายหลังจากเสร็จรายการของเพม ที่วีแล้ว ขณะที่แदनนี่กำลังทำธุระอยู่ในห้องนอน ฉันก็นั่งคุยกับแม่ของเขาในห้องรับแขกเกี่ยวกับงานที่วีที่ตัวเองทำ และแล้วแม่เขาก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่คล้ายจะเตือนว่า ฉันควรจะตั้งระวังตัวให้มาก เพราะมีคนนิสัยแปลกๆ รายล้อมอยู่รอบตัว

ซึ่งตอนนั้นเองที่แदनนี่เดินเข้ามาและได้ยื่นสิ่งที่แม่ของเขากำลังพูดอยู่ เขาระแทกประตูปพร้อมๆ กับเตือนมารดาว่าให้สนใจแต่เรื่องของตัวเองเถอะ

หลังจากนั้นแदनนี่ก็ดึงตัวฉันเข้าไปในห้องนอนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และทันใด เขาก็กระโดดออกมาด้วยความโมโหพูดจาทำนองว่าอยากจะจับแม่ของตัวเองโยนลงไปจากกระเบียงเสียสัก ซึ่งฉันทำ

ได้เพียงแค่พยักหน้าเจี๊ยบๆ บังเกิดความสงสัยอยู่ในใจ ว่าการที่เขาแสดงอารมณ์ออกมาเช่นนี้เป็นเพราะเขาไม่ได้รับการอบรมมาอย่างดีใช่หรือไม่? ฉันรู้ว่าเด็กที่โตขึ้นมาโดยไม่มีพ่อแถมยังต้องอยู่ในละแวกที่บรรยากาศไม่ใคร่ดีเท่าไรนัก การใช้ชีวิตให้ดำเนินไปได้ด้วยดีย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย จึงไม่ต้องสงสัยเลยกับการที่เขาจะคราดเกี้ยวโลศคนทั้งโลก บางทีเขาอาจจำเป็นจะต้องมีใครสักคนที่ให้ความรักแก่เขาแล้วเขาก็อาจจะดีขึ้นได้ หรือการที่เขาพูดอะไรออกมาแบบนี้มันเป็นเพียงแค่ระบายความโกรธเท่านั้น...

‘อันที่จริงเราควรจะช่วยเขา ไม่ใช่ทำเป็นไม่สนใจกับคำพูดเขาแบบนี้’ ฉันคิดอยู่ในใจ

เมื่ออารมณ์ค่อยเย็นลง แดนนี่ก็เสนอว่าเราควรจะไปเช่าโรงแรมสักคืนเพื่อจะได้อยู่ด้วยกันแบบส่วนตัว

“ก็ได้” ฉันตอบ ไม่อยากเสนอโรงแรมราคาแพงในเมื่อฉันยังไม่แน่ใจในตัวเขาเช่นนี้

ฉันได้เห็นการแสดงอารมณ์ของเขามากกว่าตอนที่เราออกไปช้อปปิ้งด้วยกันในตอนบ่ายวันหนึ่ง โดยขณะที่เรากำลังเดินอยู่ด้วยกันในย่านการค้า นั้น เขาก็หยุดแหวะซื้อคริสบี้ ครีม โดนัทกัน

“ซื้อโดนัทช็อกโกแลตอันหนึ่งค่ะ” ฉันบอกพร้อมกับยิ้มให้คนขายซึ่งเป็นผู้ชายแก่ๆ คนหนึ่งที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์

“ได้แล้วครับ ดาร์ลิง” เขาตอบพร้อมกับยื่นถุงเล็กๆ ใส่โดนัทมาให้

ทันใดนั้นเอง แดนนี่ก็ระเบิดอารมณ์ออกมา เขาตาเขียวด้วยความโกรธจัดขึ้นมาทันทีที่ได้ยินคนอื่นเรียกฉันว่า ‘ดาร์ลิง’

ทั้งฉันและคนขายถึงกับอ้าปากค้าง ฉันรีบกล่าวคำขอโทษและดึงแขนแดนนี่ออกจากตรงนั้นด้วยความอับอาย

“นี่มันอะไรกัน?” ฉันถามเสียงกระซิบ แต่เขากลับเป็นตัวของตัวเองได้อย่างรวดเร็วทั้งยังกล่าวคำขอโทษด้วยยิ้มชินๆ ก่อนจะสอดแขนเข้าคล้องไว้กับฉัน แถมยังบอกว่า เขาช่างโชคดีเหลือเกินที่ได้เดินเคียงคู่มากับฉันอย่างนี้

ความอดทนของฉันใกล้จะถึงจุดสิ้นสุดเข้าทุกที เป็นความจริงที่ว่า แदनนี่เป็นคนดีมีน้ำใจและโรแมนติก แต่เขาก็ซี้หึงมาก และฉันก็เริ่มรู้สึกลำบากใจกับข้อความ อีเมลและโทรศัพท์ที่เขาส่งมาถึงตลอดเวลา เมื่อฉันกลับจากการทำงานวันหนึ่งก็ได้พบว่า เขาส่งข้อความมาถึงสามสิบเจ็ดข้อความในชั่วเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง ฉันอดหัวเราะไม่ได้ ขณะเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนร่วมบ้านฟัง

“ฉันรู้สึกว่าเขาแทบจะติดตามเธอทุกฝีก้าวเลยนะ” ทาเนียกล่าว

“นั่นสิ รู้สึกว่าเขาจะหวงฉันมากกว่าเพื่อนชายธรรมดาๆ เสียแล้ว ชักจะปวดหัวแล้วสิ” ฉันบอก

ตอนนี้ฉันชนะในรายการ Candy Crib ซึ่งหมายถึงว่าฉันจะต้องไปทำงานที่อื่นอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ และกำลังคิดว่าเมื่อกลับมาจะต้องหาทางเจรจากับแदनนี่เพื่อให้เขามีสติมากกว่านี้ ขอคู่อีกสักสองสามวันก่อนแล้วจึงจะตัดสินใจ ชีวิตคนเราย่อมมีความเป็นไปได้ทั้งนั้น และขณะนี้อนาคตของฉันก็กำลังเปิดกว้าง แต่ฉันชักจะเริ่มคาดหวังว่าแदनนี่จะไม่เข้ามามีส่วนร่วมในอนาคตของฉัน

ทำไมฉันถึงได้คิดผิดขนาดนั้น?

